

ת"פ 20382/07/18 - מדינת ישראל נגד ניר עלי

בית משפט השלום בנצרת

31 ינואר 2023

ת"פ 20382-07-18 מדינת ישראל נ' עלי(עציר)

לפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם ניר עלי (עציר)

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד יפית ארזי מן

מטעם הנאשם: בעצמו וע"י עו"ד מני אלביר

נוכח: מר רוני אולרו - בעלה של המתלוננת

פרוטוקול

הכרעת דין

כתב האישום ורקע

1. כתב האישום מיום 9.7.18 מייחס לנאשם עבירות של **חבלה חמורה** - לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, **היזק לרכוש במזיד** - לפי סעיף 452 לחוק, **איומים** - לפי סעיף 192 לחוק, **תקיפה סתם** - לפי סעיף 379 לחוק, **נהיגה בקלות ראש** - לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 **והתנהגות הגורמת נזק** - לפי תקנה 21 (ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

במרכז האישום תקיפה פיזית של שתי נשים, בשני אירועים נפרדים אך סמוכים זה לזה אשר התרחשו ביום

עמוד 1

29.6.18 בעיר עפולה.

האירוע הראשון (להלן: "**אירוע התאונה**") החל ביום האירוע בסמוך לשעה 11.20, בעת שגב' קטיה בראון (להלן: "**קטיה**"), נהגה את רכבה בעיר עפולה, כשעמה ברכב חברתה טלי גולדרינג (להלן: "**המתלוננת טלי**" או "**טלי**"). קטיה עצרה את הרכב באזור כיכר תנועה ליד תחנת הדלק "תפוז", כדי לאפשר להולך רגל (שזהותו אינה ידועה) לעבור במעבר חצייה. על פי כתב האישום, הנאשם, שנהג ברכב בחוסר זהירות מאחורי קטיה, פגע ברכבה של קטיה עם רכבו, גרם נזק לרכבים, ומיד לאחר מכן נמלט מהמקום, תוך שהוא ממשיך בנסיעתו, עוקף את רכבה של קטיה מימין, וזאת מבלי להזהות ומבלי להשאיר את פרטיו.

כאשר הבחינו קטיה וטלי בנאשם הנמלט מהמקום, נסעו אחריו עם רכבן עד אשר ראו אותו נכנס למוסך הונדה בעפולה (להלן: "**המוסך**"). באותן הנסיבות, נכנסה טלי אחרי הנאשם למוסך, ולאחר דין ודברים ביניהם, מסר הנאשם את פרטיו לטלי. או אז, כששמע הנאשם כי בכוונתה להזמין משטרה למקום, איים הנאשם על טלי כשאמר לה "שהוא ישרוף אותה ויהרוג אותה" וכן תקף אותה על ידי בעיטה באמצעות רגלו ברגלה.

האירוע השני (להלן: "**אירוע תקיפת הנהגת**") התרחש זמן לא רב אחרי האירוע הראשון.

בהמשך לאמור לעיל, הגיעה למוסך עדן עלי, אחותו של הנאשם (להלן: "**עדן**") ואספה את הנאשם מהמוסך ברכבה מסוג אופל. השניים נסעו אל ביתו של הנאשם, השוכן בשדרות משה שרת 51 בעפולה (להלן: "**בית הנאשם**"). לאחר מספר דקות, ליד בית הנאשם, עצרה עדן את רכבה באמצע הכביש וחסמה את הכביש. למקום הגיעה גב' טובה אולרו (להלן: "**המתלוננת טובה**" או "**טובה**"), שנהגה ברכב, ונעצרה מאחורי רכבה של עדן שחסם את דרכה. בהמשך לכך, צפרה המתלוננת טובה צפירה יחידה כדי שהרכב יזוז, אז החל הנאשם, שירד מרכבה של אחותו, לחבוט ברכבה של המתלוננת טובה באמצעות ידיו ורגליו בבעיטות ובאגרופים, ואף פתח את הדלת הימנית קדמית ברכבה של המתלוננת, והחל מכה אותה באגרופי ידיו בחוזקה בפניה ובפלג גופה העליון. המתלוננת התחננה בפני הנאשם שיחדל להכותה ואף ציינה בפניו כי היא אמא לילדים, אך הנאשם המשיך ותקף את המתלוננת באגרופים בפניה ובפלג גופה העליון. כתוצאה מתקיפת הנאשם, החלה המתלוננת לדמם מאפה והיא יצאה מרכבה ובקשה עזרה מהעוברים והשבים, זאת כאשר הנאשם נכנס שוב לרכבה וגורם לנזק.

כתב האישום ציין כי בהמשך לדברים, בשעות אחר הצהריים של אותו היום ניסה הנאשם להימלט מהארץ, כאשר הגיע לנמל התעופה בן גוריון, ובסמוך לשעה 21:50 רכש כרטיס טיסה למדינת מקסיקו. לאחר כשעתיים נעצר על ידי שוטרים במקום.

על פי כתב האישום, כתוצאה ממעשיו של הנאשם, פונתה המתלוננת טובה לבית חולים העמק בעפולה, **שם נתגלו באפה מספר שברים ונפיחות**, וכן נגרמו לה המטומות בפניה והיא סבלה ממכאוב במקומות רבים בגופה וכן מהמטומה ומרגישות במישוש בזרוע ימין. בעקבות החבלות החמורות שתוארו לעיל, עברה

המתלוננת טובה ניתוח בהרדמה מלאה, לקיבוע השבר באפה.

צוין כי גם קטיה וטלי נזקקו לטיפול רפואי.

גם לכלי הרכב נגרם נזק על ידי הנאשם - רכבה של קטיה ניזוק במספר מקומות, בין היתר במגן הרכב ובתא המטען בשווי של 9,510 ₪;

לרכבה של המתלוננת טובה נגרם עיקום בפח הרכב.

בנוסף, **אישום שני** מייחס לנאשם איומים על פי סעיף 192 לחוק העונשין, בכך שביום 1.7.18 בשעות הבוקר, בתחנת משטרת עפולה, בעת שהחוקר יצחק סגס (להלן: "**החוקר סגס**") ניגש לנאשם וביקש להוציאו מהתא לצורך חקירה, ענה לו הנאשם שרק אלוהים יוציא אותו מהתא, ואיים בפניו **שאם הוא יגע בו הוא יראה מה קורה לו**. ובהמשך איים בהתנהגות, בכך **שחשף את שיניו, הניף ידיו לצדדים ואיים באומרו שאם החוקר סגס ינסה לגעת בו, הוא יטרוף אותו**.

גרסת הנאשם ויריעת המחלוקת

2. ביום 17.3.19 מסר ב"כ הנאשם מענה מפורט לכתב האישום.

לגבי האישום הראשון - הנאשם אישר כי הייתה התרחשות במעגל התנועה כפי שתוארה, אשר בהמשך אליה הצדדים החליפו פרטים במוסך ואז נפרדו לדרכם. הנאשם הכחיש כי איים על המתלוננת טלי או כי תקף כמתואר בסעיף 4. הנאשם טען כי אחותו (עדן) אכן אספה אותו מהמוסך, כפי שכתב האישום מתאר, ואולם טען כי בזה הסתיים העניין, **וכי הוא כלל לא היה מעורב באירוע עם המתלוננת טובה**.

אם כך, לגבי תקיפת המתלוננת טובה - הנאשם טען טענת אליבי, כשעל פי גרסתו, בזמן קרות האירוע הוא היה בביתו, לשם הסיעה אותו אחותו, ישירות מהמוסך.

לגבי האישום השני - הנאשם אישר כי היה עצור בתחנת המשטרה, אך הכחיש כי איים על החוקר סגס. הנאשם הודה שהתנהל ויכוח, אולם הכחיש כי אמר שיטרוף את החוקר. לטענתו, מדובר בגרסה כבושה של החוקר, שאינה משקפת את המציאות.

3. ניתן לסכם ולומר כי הנאשם שלל את כלל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, וכי לגבי האירוע החמור יותר, החבלה בנהגת טובה, הנאשם שלל לחלוטין נוכחות באירוע.

עדים וראיות

4. מטעם המאשימה העידו בפני שתי המתלוננות, המתלוננת טלי, לגבי התקיפה במוסך, והמתלוננת טובה, לגבי התקיפה ברכבה. העידו עדים נוספים לגבי שני האירועים. לגבי האירוע במוסך, העידו קטיה, נהגת הרכב, עובדות של המוסך, וגם אחותו ואביו של הנאשם, אשר הודעותיו שנגבו במשטרה הוגשו מטעם המאשימה. הוגש סרטון שצולם במוסך, סרטונים נוספים מכבישים בעפולה, וצילומים רלוונטיים.

לגבי אירוע תקיפתה של טובה, העידה טובה עצמה, בעלה, ועדי ראייה לאירוע, ואף הוגשו סרטונים אשר תיעדו את האירוע. הוגש תיעוד רפואי, והעיד רופא אף אופן גרון אשר ניתח את המתלוננת טובה בבית החולים "העמק".

העידו אנשי משטרה שבצעו פעולות רבות, ביניהם חוקר זירה אשר ביצע בדיקות ברכבה של טובה, ובהמשך מומחית לטביעות אצבע ומומחית מהמעבדה הביולוגית של המטה הארצי במשטרת ישראל.

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו, ובנוסף העידה עובדת נוספת של מוסך הונדה שם התרחש האירוע הראשון עם המתלוננת טלי. עד ההגנה השלישי והאחרון היה פסיכיאטר שהגיש חו"ד לגבי הנאשם ולגבי מצבו.

דין והכרעה

5. לאחר ששמעתי בפני את עדי הצדדים לאורך ישיבות רבות, עיינתי במוצגים וקראתי את סיכומי הצדדים בכתב, מצאתי כי אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום הוכחה למעלה מכל ספק סביר.

נפרש מצע ראייתי איתן ביותר, המצטרף מראיות ישירות ומראיות נסיבתיות שמשקלן מוצק, לכך שהנאשם ולא אחר היה מי שביצע את העבירות בשני האירועים שהתרחשו בזה אחר זה, תחילה באירוע התאונה, שבו עבר עבירות נהיגה ובהמשך איים ובעט באישה, ומיד אחריו, באירוע תקיפת הנהגת, שבו תקף אישה אחרת, הכה אותה וגרם לה לשבר באף.

מצע ראייתי איתן זה, נבנה שלב אחר שלב, וראיתי לנכון לפרט את עיקר הדברים כבר כעת, טרם פירוט וניתוח מעמיקים יותר.

- מצאתי כי שני האירועים האלימים תוארו באופן אמין ביותר על ידי שתי המתלוננות, נשים שמצאו עצמן מותקפות ללא כל אשם מצדן על ידי אדם זר, והעידו על כך ללא דופי.
- שני האירועים גם תועדו במצלמות, וסרטונים המתעדים אותם הוגשו כראיה.
- אירוע תקיפת הנהגת התרחש בעת שהמתלוננת טובה שוחחה בטלפון עם בעלה בשיחה שהוקלטה, כך שניתן היה להתרשם מעוצמת האירוע הקשה והאלימים כפי שהוא נשמע בזמן אמת. בנוסף, לאירוע היו עדים שונים, לרבות עדי ראייה.
- כאמור, הנאשם קושר עצמו לאירוע התאונה עם קטיה וטלי, אך מתנער לחלוטין מאירוע

תקיפת הנהגת, לגבי טען "אליבי".

ההבנה כי הנאשם ניר עלי היה גם מי שתקף את הנהגת טובה, החלה להתגבש מכך שכבר ביום האירועים נוצר קשר, באמצעות הרשתות החברתיות, בין קטיה וטלי, שהיו מעורבות באירוע התאונה, לבין המתלוננת טובה. מצאתי כי הקשר שנוצר היה אותנטי והגיוני, בניגוד לטענות שונות של ההגנה בעניין זה. שורת פרטים והשוואות, שעשו המתלוננת זו עם זו, בין היתר אגב צפיה בסרטון אירוע תקיפת הנהגת שצולם על ידי עוברת אורח, ופורסם ברשתות החברתיות, הביאו אותן למסקנה כי **מדובר באותו אדם**, שתקף שתי נשים תוך זמן קצר.

· **אירוע תקיפת הנהגת התרחש ממש ליד בית מגוריו של הנאשם**, לשם הסיעה אותו אחותו, הישר מהמוסך. אין מחלוקת **שהתוקף של הנהגת טובה נצפה בסרטונים עוזב את המקום ישירות לכיוון ביתו של הנאשם**. מדובר בראייה מפלילה שמשקלה רב.

· השוואה בין הסרטונים השונים - זה שצולם במוסך, שבו רואים את הנאשם עם טלי, לבין מספר סרטונים שבהם תועד אירוע תקיפת הנהגת, מביא למסקנה סבירה ביותר כי המבצע הנו אותו אדם. פניו של התוקף אמנם לא נראות היטב, ואולם ניתן להתרשם מלבוש זהה של אותו תוקף ושל הנאשם, וכן מנתונים פיזיים זהים, תיק שעל גבו, הליכתו ותנועותיו. אפילו אביו של הנאשם, שצפה בסרטון אירוע תקיפת הנהגת, לא שלל בחקירתו הראשונה במשטרה כי מדובר בבנו.

· לאחר שנודע ליחידה החוקרת כי מדובר בנאשם ניר עלי, הוא אותר בסופו של דבר בערבו של יום האירוע, בשדה התעופה בן גוריון, לפני עליה למטוס, כשבידו כרטיס שהונפק לו באותו יום לעזוב את הארץ למקסיקו דרך פריז. נסיבות אלה מהוות התנהגות מפלילה אשר מחזקת את ראיות ההרשעה.

· רכבה של הנהגת טובה נבדק. על דלת ימין, זו שליד הנהג, שדרכה הותקפה על ידי התוקף, נמצאו **טביעות אצבע הזהות לאלה של הנאשם**.

· על אותה דלת, בתוך **כיפוף קל בפה, נמצא גם חומר החשוד כדם, שבו DNA הזהה לזה של הנאשם. על ידיו של הנאשם נמצאו חבלות מדממות** בעת שנעצר בשדה התעופה, ממצא שמסביר מדוע דם שלו נמצא על דלת הרכב של טובה.

· בתוך רכבה של המתלוננת טובה נמצא גם זוג משקפי שמש, אשר בעלי הרכב העידו כי אינו שלהם, וכי אלה משקפיו של התוקף ששטם אותם ברכב. ניתן להתרשם כי משקפי שמש אלה דומים מאד למשקפיים אשר הנאשם חבש על ראשו בסרטון שצולם במוסך שבו תקף את טלי באירוע התאונה. על **משקפי השמש נדגם DNA הזהה לזה של הנאשם**.

· הנאשם כשל מלהציע כל גרסה שיהיה בה הסבר חלופי לזה של כתב האישום, כיצד הגיעו טביעות אצבעותיו ודגימות הדנ"א שלו, לרכבה של המתלוננת, אותה איננו מכיר כלל.

· התנהגותו המחפירה של הנאשם בעת החקירה מהווה ראיה נוספת לאשמתו. הנאשם לא מסר גרסה סדורה לטענות נגדו, ולרוב ענה כי אינו זוכר, או כי בוחר לשתוק. הנאשם גילה עוינות רבה, סירב בתוקף רב לתת דגימה ביולוגית, להצטלם או להטביע אצבעות. למרות

שהחוקרים הפצירו בו להיעתר לתת דגימה כדי למנוע הפעלת כוח נגדו, עמד הנאשם בסירובו, עד שניטלו ממנו דגימות שיער, וטביעות אצבע בכוח, תוך שהוא מתנגד ונאבק, ובהתאם לחוק.

האיומים המיוחסים לנאשם כלפי החוקר יצחק סגס הוכחו בעדותו האמינה של שוטר זה. איומים אלה היו חלק מהתנהגות תוקפנית ומתנגדת של הנאשם בעת החקירה והם מהווים ראיה נוספת לאשמתו.

ניתן להתרשם כי מדובר במצע ראייתי מוצק, הכולל ראיות פורנזיות חד משמעיות לצד עדויות וסרטונים. אם לא די בכך, אז כשעלה הנאשם לדוכן העדים להעיד להגנתו, כעבור כשלוש וחצי שנים מהגשת כתב האישום, ולאחר ניהול משפט ממושך, הוא לא חזר כלל על עמדתו כי לא תקף את טלי, או כי לא נכח במקום באירוע תקיפת הנהגת טובה. הנאשם **העיד כי אינו זוכר דבר מיום האירוע**, ולמעשה **לא שלל את האפשרות כי אכן עשה את כל המיוחס לו**. גרסה זו, מטבע הדברים, מחזקת מאד את המצע הראייתי, ולא תורמת כל ספק שיכול היה לערער, אילו הוצע, את מידת ההוכחה.

כפי שיובהר, מצאתי לפקפק בטענת הנאשם כי אינו זוכר את האירוע כלל. לא שוכנעתי כי נתוניו האישיים של הנאשם, אשר סובל מנכות עקב תאונת דרכים קשה בעברו, הביאו למחיקה מוחלטת של זיכרון יום האירוע מתודעתו. בהחלט יתכן כי פגיעותיו של הנאשם וליקוייו הגופניים רלוונטיים להתנהגותו בביצוע העבירות, ואולם חרף נכותו, התגבש אצלי, לגבי הנאשם, רושם שלילי. הוכח בפני כי הנאשם נהג התנהגות אלימה, ללא כל אמפטיה לזולת, באירוע עצמו, ובהמשך גם בחקירה. רושם שלילי זה מצטרף לנימוקי ההרשעה הרבים.

6. אגש כעת לדיון ולהתייחסות מנומקת לכל אחת ואחת מהנקודות שפורטו לעיל. ההגנה בסיכומיה טענה טענות רבות מאד לגבי קבילותן ולגבי משקלן של הראיות השונות, ולטענות אלה אתייחס כעת. אציין כי בחלק מטענות ההגנה, שנפרשו על פני כ 80 עמודי סיכומים, לא מצאתי כל משקל, ואליהן לא ראיתי להתייחס. אתחיל, על פי הסדר הכרונולוגי, בסקירת הראיות לגבי האירוע הראשון, אירוע התאונה, ובהמשך אתייחס לאירוע תקיפת הנהגת.

אירוע התאונה

7. עדת התביעה **קטיה בראון** העידה (החל מעמ' 112 מיום 16/12/19) כי ביום האירוע היא הגיעה לעפולה עם חברתה טלי, והשתיים נסעו ברכבה, עד שהיא עצרה לפני מעבר חציה באזור התעשייה ליד תחנת דלק "תפוז", ואז פגע בה רכב. קטיה הסבירה כי הפוגע פגע בה מאחור בחלק הימני, עם החלק השמאלי הקדמי שלו (עמ' 119 ש' 32, וכפי שניתן לראות בצילומי רכבה שהוגשו וסומנו ת/26).

הרכב הפוגע לא עצר, ובמקום זה עקף אותה מימין, תוך שהוא עולה על המדרכה, והמשיך לנסוע. קטיה העידה כי החליטה לעקוב אחרי הרכב הפוגע, ובעת שנהגה אחריו, בקשה מטלי לצלם את הרכב. הרכב פנה לסמטה צרה, ושם "עבר בחוזקה" בין מכוניות חונות לבין משאית. הרכב נעלם מראייתה של קטיה לזמן

קצר ביותר, ואז נראה שוב ליד מוסך הונדה. קטיה העידה כי מבחינה היה מדובר ב"פגע וברח" (עמ' 113 ש' 31), וכי היא אף התקשרה למשטרה לדווח על התאונה. קטיה העידה שטלי צילמה את הרכב של הפוגע, שהיה פגוע. מספר הרכב הפוגע היה, על פי קטיה, 7406952. ליד מוסך הונדה, עצרו את הפוגע, אנשים, שאמרו לה **"את יכולה ללכת לדבר איתו"**. קטיה העידה (עמ' 114 ש' 3 ואילך) כי פנתה לפוגע, אמרה לו: **"אתה משוגע, אתה לא נורמלי"**, וביקשה ממנו ניירת. הפוגע אמר: **"אני מתנצל"**, נראה כמו מי שלא ממש מבין מה קרה לו, והגיש לה את הניירת שלו. בשלב זה קטיה התבקשה להזיז את הרכב שלה שעמד במקום לא נוח, לכן ביקשה מחברתה טלי לצלם את הניירת של הפוגע, ונכנסה חזרה לרכב שלה כדי להזיז אותו למקום חנייה. **כעבור חמש דקות התקשרה אליה טלי ואמרה לה שהבחור נתן לה בעיטה וקילל אלה** (עמ' 115 ש' 5). קטיה הגיעה למוסך וראתה את הפוגע יוצא מהמוסך עם עוד מישהי, כועס מאס, ואמר לבחורה שאיתו **"תעזבי אותי"**. שניהם נכנסו לאוטו קטן ולבן ונסעו.

8. לגבי זהותו של הפוגע, קטיה העידה כי שמו הוא **ניר עלי**, וזאת על פי רשיון הנהיגה שהפוגע מסר ושטלי צילמה (עמ' 116 ש' 6). רשיונו של הנאשם, כפי שצולם ע"י טלי הוצג לעדה, והיא אישרה כי זהו רשיון הנהיגה שהפוגע מסר לה אחרי התאונה (עמ' 117, ש' 28). אין מחלוקת כי מדובר בצילום רשיון הנהיגה של הנאשם שהוגש וסומן ת/8, וכן במסמכי הרכב שבו הנאשם נהג, אשר קטיה זיהתה וסומנו כמוצג ת/25. קטיה תיארה את הפוגע, שלבש מכנסיים לבנים וחולצה ירוקה טורקיז, עם תיק גב (עמ' 122 ש' 20).

9. תאונת הפגיעה ברכבה של קטיה נקלטה במצלמות בכיכר התפוז (ראה מוצג ת/20 - דו"ח צפייה), ומדובר בתיעוד זהה לזה של העדות, שבו הרכב פגע ברכב שלפניו, ואז ברח באמצעות עקיפה מימין ועליה על המדרכה.

10. ניתן להתרשם מצילומי רכבה של קטיה (ת/27) שבו פגיעה בצד ימני אחורי, ומצילומי רכבו של הנאשם (ת/26 שצולמו ע"י טלי) שבו פגיעות קשות בחלק קדמי, וכן בחלק ימין. פגיעות אלה תואמות את ההתנגשות ברכבה של קטיה, וכן את הפגיעה ברכבים נוספים בסמטה הצרה, כפי שתיארו קטיה וטלי כל אחת בתורה. קטיה העידה כי טיפלה ברכבה במוסך בנצרת עילית, והוגשה חשבונית על תיקון נזקים בסך ₪ 9510 (ת/28).

11. עדותה של קטיה תאמה את **עדוּתה של חברתה טלי גולדרינג**, אשר העידה גם היא (החל מעמ' 316 מיום 22.6.20) כי בעת שקטיה עצרה את רכבה לפני מעבר חצייה, היא הבחינה ברכב, שכל חלקו הקדמי היה מפורק, נוסע מהר מאד. טלי הספיקה להגיד לקטיה **"תזהרי"** כשהרכב פגע ברכבה של קטיה מצד ימין, עקף אותם והמשיך לנסוע. קטיה החלה לעקוב בנסיעה אחר הרכב הבורח, וטלי צילמה אותו, כשברח לכיוון המוסכים. טלי העידה כי **בבריחתו הנאשם פגע במכוניות נוספות**, וכי היא צילמה אותו עושה זאת (ת/26, וכן עדותה בעמ' 320 ש' 21) טלי העידה שקטיה התקשרה למשטרה לדווח על התאונה, והמשטרה אמרה שיגיעו. בשלב מסוים השתיים עצרו את רכבן, ואנשים שהיו במקום אמרו **"בואו בנות, אנחנו מכירים את הבחור והוא יתן לכן פרטים"**.

12. טלי העידה שקטיה התעמתה עם הנאשם, והוא הסכים לתת לה מסמכים. בהמשך, כשקטיה הייתה צריכה להזיז את רכבה, היא, טלי, נכנסה עם הנאשם למוסך הונדה לצלם את הפרטים. במוסך אמרו לטלי, לדבריה, להירגע, נתנו לה כוס מים, והודיעו לה כי הם מכירים את המשפחה, ושכבר התקשרו לאביו של הנאשם להגיע למקום. טלי החלה לצלם את המסמכים שהנאשם נתן לה בטלפון שלה, והמשיכה להתקשר לקטיה, כדי שתדריך אותה מה בדיוק עליה לצלם.

13. בהיותם במוסך, הנאשם נתן לטלי, כאמור, את המסמכים, ואולם בשלב מסוים, לדבריה (עמ' 317 ש' 22), אחד הנוכחים השמיע את המילה "משטרה", ואז, הנאשם, שחשב שטלי, ששוחחה בטלפון עם קטיה, מתקשרת למשטרה, ניגש אליה והחל לצעוק ולקלל: **"את לא יודעת עם מי יש לך עסק, איזה משטרה? לאיזה משטרה את מתקשרת? אני אשורף אותך ואת כל המשפחה שלך"** טלי העידה שהנאשם עמד קרוב אליה וכי היא נבהלה עד שאנשים משכו אותו ממנה. טלי העידה כי בעת שהנאשם איים עליה, הוא גם בעט בה (עמ' 319 ש' 23). טלי שללה, לשאלת התובעת, אפשרות שהנאשם בעט בכיסא ולא בה (עמ' 324 ש' 13), והבהירה כי חשה היטב את המכה ברגל, חשה כאב, ומאוחר יותר סבלה מנפיחות ומסימן כחול.

14. **עדת התביעה רחל חנוני**, שעבדה בעת האירוע כפקידה במוסך, העידה ביום 4.10.21 (עמ' 333) כי אינה זוכרת את האירוע, ובהמשך, כשסתרה את גרסתה שניתנה במשטרה בעת החקירה, הוכרזה כעדה עויינת, וחקירתה במשטרה הוגשה (ת/107). בחקירתה מיום 3.7.18, חנוני מסרה כי בעת שנר עלי ובחורה החליפו פרטים במוסך, הבחורה אמרה שהיא רוצה לגשת למשטרה, ואז נר איבד עשתונות והחל לצעוק **"אלוהים ישלם לך"**, **"בעט בכיסא, והכיסא קצת פגע באותה בחורה ברגל שלה"**. העדה מסרה במשטרה גם כי **"נר אמר לאותה בחורה אני ארדוף אותך, או אלוהים ישלם לך"**, ואף העידה שהיא עצמה פחדה שהנאשם יתקוף את אותה בחורה כי הוא היה מאד נסער (ת/107 עמ' 4 ש' 15). חנוני העידה כי היא מכירה את הנאשם כשש שנים, במסגרת עבודתה במוסך שבו הנאשם ומשפחתו לקוחות, וכי אין לה עם הנאשם כל סכסוך. התרשמתי מהעדה רחל חנוני כי היא מעדיפה שלא להעיד לרעת הנאשם. בלט בעיני שכל שלושת עובדי מוסך הונדה אשר העידו במהלך המשפט, רחל חנוני, בעל המוסך אבי מורלי, ועדת ההגנה לימור עמרני, העדיפו, בחלוף שנים מיום האירוע, להציג קו שאינו מזיק לנאשם, גם במחיר חריגה מגרסתם המקורית, ובמאפיינים בולטים של חוסר אמינות. יתכן שהעדה חנוני חששה מהמעמד הרגיש שבו התבקשה ליתן עדות מפלילה נגד הנאשם, לגבי אירוע אלים, או שמשיקול אחר ביקשה שלא להשמיע את התוכן המפליל שמסרה לגבי הנאשם בעת החקירה. אציין כבר כעת כי רחל חנוני, לא רק שמסרה עדות לגבי התקיפה במוסך, אלא גם זיהתה בביטחון את הנאשם כשהציגו בפניה סרטון שבו נראה אירוע תקיפת הנהגת. מכל מקום, גובה ההודעה, החוקר סגס, העיד כי עדותה של חנוני נגבתה ממנה ברצונה הטוב והחופשי ללא כל סממן חריג (עדותו מיום 355 עמ' 30), ודבריו אמינים עלי ללא כל היסוס. אני מעדיפה את גרסתה של רחל חנוני במשטרה, על פני גרסתה נטולת התוכן בבית המשפט. על פי גרסה זו, הנאשם איים על טלי בכעסו עליה, ובעט בכיסא שפגע ברגלה.

15. האירוע שהתרחש בין טלי ובין הנאשם במוסך תועד **במצלמות אבטחה**, אשר נפרקו ע"י חוקר הזי"ט עמירן ז'אנו (עדותו בעמ' 197 מיום 16.12.19). חוקר זה תר אחר מצלמות אבטחה באזור התאונה, ובהמשך גם במוסך הונדה, פרק את תוכן, ובאמצעותו הגישה המאשימה את הסרטונים. במוצג ת/40

קיימים שני דיסקים, שבהם חומר מצולם ממצלמות האבטחה של מוסך הונדה. נמצא ע"י החוקר שהשעה בסרטוני האבטחה של המוסך אינה נכונה, אלא מפגרת בכשעה וחצי משעת האמת. בדיסק השני של ת/40, מצלמה מס' 6, החל מהשעה 09.50 (שעת האמת כ11.20) תועדה האינטראקציה בין הנאשם לטלי (ראה גם דו"ח הצפיה ת/22). הסרטון תואם באופן מוחלט את עדותה של טלי. טלי נכנסה וקיבלה כוס מים, והתיישבה על כיסא. תחילה הנאשם נראה מגיש מסמכים, אשר טלי צילמה, תוך שיחה בטלפון. הנאשם יצא החוצה ואחר כך חזר. בשלב מסוים, **נראה בבירור כי הנאשם כועס, מתנפל עליה, וניכרת תנועת גוף שמתאימה לבעיטה. טלי נראית כשהיא שמה יד על רגלה.** את חלק הגוף התחתון של הנאשם ושל טלי לא ניתן לראות, כיוון שהשניים נמצאים כל העת מאחורי הדלפק של הפקידות, ולכן לא ניתן לקבוע, על פי הסרטון לבדו, אם הבעיטה פגעה ברגלה של טלי, כפי שהיא העידה, או בכיסא, כפי שטענה ההגנה והעדה חנוני. ספק אם חנוני יכלה לראות, מהמקום שבו עמדה, אם הבעיטה פגעה באישה או בכיסא. בעניין זה אני מעדיפה את עדותה של טלי שאותה מצאתי אמינה. גרסתה של עדה זו אמינה עלי על כל חלקיה, גם בשאלת פגיעת הבעיטה ברגלה, וגם לגבי תוכנו של האיום שהנאשם השמיע. אין לי ספק שטלי נפגעה מהבעיטה, וכי מבחינתה, העידה אמת על כך שרגלו של הנאשם פגעה ברגלה. בסרטון ניכרת חמת זעם והתנפלות של הנאשם לכיוונה של טלי בתנועת בעיטה. הסרטון בוודאי שאינו סותר את טענתה של טלי שהנאשם פגע בה ברגלו. בסרטון ניתן לראות היטב את אחותו של הנאשם, שמגיעה ומוציאה את הנאשם, תוך מגע מרגיע, מהמקום. אין מחלוקת כי מדובר באחותו, והיא גם העידה על כך.

16. אין לידי נפקות ממשית לשאלה אם אכן הנאשם פגע ברגלו הבועטת ברגלה של טלי, או שפגע בכיסא אשר נע ופגע בה, והיא לא הבחינה כי נפגעה מהכיסא ולא ישירות מהרגל. נתתי אמון בטלי שחשב מכה, וניתן לקבוע בוודאות שהנאשם בעט תוך התלהמות, ובוודאי שלא הקפיד להימנע מפגיעה באישה שעליה זעם. בניגוד לטענת ההגנה בסיכומיה, לא ראיתי משקל לקביעה אם הבעיטה פגעה בטלי או בכיסא שפגע בטלי. יש להזכיר כי תקיפה, מוגדרת בחוק העונשין (סעיף 378) כך:

תקיפה - מהי [א/248]

378. המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות (הדגשה שלי רש"כ)

גם מי שתוקף בעקיפין - הנו תוקף. לפיכך, גם אם טעתה טלי, ואם בפועל הנאשם בעט בכיסא שפגע בה ולא ברגלה ישירות, ההתנהגות מבססת עבירת תקיפה.

17. עדת ההגנה לימור עמרני מסרה במשטרה, בחקירתה מיום 2.7.18 (נרשם בטעות 2.6.18) כי אביו של הנאשם הוא לקוח ותיק במוסך הונדה שבו עבדה באותו יום, וכי היא מתגוררת באותו בניין שבה גרים הנאשם ומשפחתו. העדה מסרה במשטרה כי בסמוך לשעה 11.00 הגיע הנאשם למוסך, והמנהל, בעל המוסך אבי מורלי, ביקש ממנה להתקשר לאביו של הנאשם ולהגיע, כי הנאשם עשה תאונה. למקום הגיעה בחורה עם שיער שחור, לגבי התאונה, והיא והנאשם החליפו פרטים. כשהבחורה אמרה שהיא רוצה לפנות למשטרה, הנאשם כעס ואמר שלא עשה שום דבר. בבית המשפט (עדות מיום 3.5.22 עמ' 440) העדה, שהובאה כאמור כעדת הגנה, העידה בגנותה של טלי, תיארה את התנהגותה

כמתסיסה, ואמרה שהיא "התעקשה לריב" עם הנאשם. העדה עמרני אינה אמינה בעיני. מצאתי כי סביר שהיא מקורבת לנאשם ולמשפחתו, עמם היא מתגוררת באותו בניין. כבר בחקירתה במשטרה ניכר תיאור לא אמין מפיה לגבי העובדות. כך לדוגמא, היא מזכירה שנתנה לנאשם כוס מים, בעוד שאת כוס המים שהציעו קודם למתלוננת (וזאת רואים בסרטון) היא מעדיפה לא להזכיר. לדעתי מדובר בתיאור מגמתי, לפניו הנאשם היה נסער, בעוד שדווקא טלי חוותה תאונה והוגשה לה כוס מים כדי להרגיעה. את תגובת הנאשם העדה עמרני תיארה כאילו רק "כעס ואמר שלא עשה שום דבר", אבל תיאור זה אינו מתאים למה שנראה בבירור בסרטון, המתעד התלהמות. העדה נשאלה אם הנאשם בעט בטלי והשיבה בשלילה, אך גרסתה לא אמינה עלי. מכל מקום גם עדה זו מסרה במשטרה כי אחותו של הנאשם הגיעה למוסך ולקחה משם את הנאשם, וכי אביו של הנאשם הגיע והחליף פרטים עם טלי וקטיה.

18. מנהל מוסך הונדה אבי מורלי העיד (יום 7.6.20 עמ' 254) כי משפחת הנאשם הם לקוחות ותיקים מזה 10-15 שנים. עד זה העיד כי אינו זוכר היטב את האירוע, וכי למיטב זכרונו התרחש "ויכוח קולני" אשר "שכיח במחוזותנו". לאור הצהרתו כי אינו זוכר, לא היה למאשימה מנוס אלא לרענן את זכרונו של העד שוב ושוב, וכשהוקראו לו דבריו שנגבו בהודעתו במשטרה, אישר כי כל שאמר היה אמת. העד העיד עוד, כי במוסך התייצב, מלבד שתי נשים (קטיה וטלי) גם אדם נוסף אשר טען גם כן שהנאשם פגע ברכבו (עמ' 259-260). לאור התרשמותי כי העד נמנע ממתן עדות שוטפת ללא רענון זכרון בכל עניין ועניין, ושעה שממילא אישר בסופו של דבר כל דבר שהוקרא - הוריתי, לשם קבלת התמונה המלאה, על הגשת הודעתו שנגבתה ביום 2.7.18 (מוצג ת/69). בחקירתו המשטרתית, שאת תוכנה כאמור מורלי אישר, העד מסר עדות התואמת במלואה את גרסאותיהן של קטיה וטלי, לגבי ההגעה של שתיהן ושל הנאשם למוסך, הרכב הפגוע, טענת השתיים לגבי תאונה שגרם הנאשם, והודאת הנאשם כי הוא אכן פגע ברכב. מורלי העיד כי הנאשם מסר מסמכים לטלי (בחורה עם שיער שחור) במוסך, והעד מורלי יצא החוצה, אבל מיד נקרא פנימה כי "משהו קורה". כשנכנס פנימה, ראה מורלי פקידה שמרחיקה את הנאשם מהבחורה (טלי) שישבה על כיסא. הנאשם התלהם וקילל את הבחורה: **"יא בת זונה אני אזיין אותך"** והעד מורלי הרחיק אותו לרכבה של אחותו. מורלי חזר למשרד ושאל את טלי מה קרה, וטלי **אמרה שהנאשם בעט בה**. עדותו של מורלי, שהתרשמתי כי הוא מקורב לנאשם דווקא, ובוודאי שאינו מעוניין להרע לו, אמינה עלי, במיוחד כפי שנרשמה על ידי החוקר יצחק סגס יומיים אחרי האירוע בעת החקירה. ניתן לראות היטב את מורלי בסרטון שבת/40, מרחיק את הנאשם מטלי, ומנסה להרגיע אותו. טלי מסרה למורלי מיד לאחר התקיפה, ותוך כדי אירוע אלים, שהנאשם בעט בה. אני סבורה כי אמרה זו הנה חריג לכלל האוסר עדות שמועה, בהתאם להוראת סעיף 9 וגם על פי סעיף 10(1) לפקודת הראיות. אמרתה של טלי למורלי שהנאשם בעט בה, שנאמרה מיד אחרי התקיפה, הנה אמירה אמינה ואותנטית של קורבן אלימות, ושל עדה במשפט. העדות מחזקת מידת ההוכחה.

19. שתי העדות, קטיה וטלי, הותירו רושם מצוין. השתיים העידו באופן קולח אמין ואינטליגנטי, בכל חלקי עדותן. התרשמתי משתי נשים, חברות, שנקלעו לאירוע מתגלגל ולא צפוי, שהעידו לגביו ללא הגזמה, ללא כוונה להרע לנאשם, ללא כל סכסוך קודם עמו, וללא מניע להזיק לו. שתי העדות העידו כי אחרי שהנאשם נלקח מהמוסך על ידי אחותו, הגיע למוסך אביו, שישב עמן, דיבר עמן לגבי התאונה, התנצל בשמו של הנאשם, וגולל את נסיבותיו המיוחדות, על כך שהוא עבר תאונה בעבר (ראה עדות קטיה עמ' 115 משורה 16, ועדותה של טלי מעמ' 317 ואילך), ושהוא "ילד חולה". טלי העידה כי בתגובה לדבריו

של אבי הנאשם, היא הביעה את דעתה כי הנאשם הוא פצצה מתקתקת על הכביש, וכי הוא מאד מסוכן, וכי גם על כך האב התנצל, ואמר לה שהיא צודקת. אביו של הנאשם ביקש מהשתיים לא לערב את המשטרה והביע נכונות לשלם את כל ההוצאות. טלי העידה כי תוך שיחה עם האב, הגיעו למקום אנשים נוספים שטענו כי הנאשם פגע גם ברכבם, ועניין זה אושר כאמור בדבריו של העד מורלי. גם להם אמר אביו של הנאשם כי יטפל בנזקים. מצאתי את התיאור אמין, ולא ראיתי כל ספק או ספק בגרסאותיהן של שתי העדות קטיה וטלי. כפי שעוד יובהר, מסקנה זו שלי, לגבי מהימנות גבוהה של השתיים, לוקחת בחשבון גם עובדות נוספות שהתרחשו בהמשכו של יום האירוע, כשקטיה וטלי ישמעו על המקרה הנוסף של תקיפת הנהגת, ויחדשו מיד שמדובר באותו אדם בשני המקרים.

20. ההגנה, בסיכומיה, טענה לגבי סתירות שנפלו בגרסאותיהן של טלי וקטיה, וביקשה לקבוע כי טלי הותירה "רושם לא אמין בלשון המעטה" (עמ' 55). יצוין כי ההגנה נמנעה מלהגיש את ההודעות שהשתיים מסרו בחקירה, למרות ששאלות שונות שהופנו לעדה טלי נמצאו לא מדויקות והסנגור חזר בו לגביהן (ראה עמ' 343 ש' 2). ההגנה כשלה מלהצביע על סתירות מהותיות בין הגרסאות בחקירה לעדות בבית המשפט. הנקודות שאליהן הפנתה ההגנה לא נמצאו מהותיות, ולא פגעו בהתרשמותי החיובית מהעדות. כזו היא לדוגמא הטענה שטלי מסרה בהודעתה במשטרה, בין היתר, כי הנאשם גם תפס בחולצתה בעת שאיים עליה ולפני שבעט בה לכאורה, ואילו בביהמ"ש הבהירה כי מדובר בטעות. ההגנה טענה כי טלי למעשה "יישרה קו" עם הסרטון שבו לא נראית תפיסה של הנאשם בחולצתה, וכי בכך יש חוסר אמינות. לא ראיתי בעניין משקל ממשי, ושוכנעתי בהסבר של טלי (עמ' 337 ש' 1), כי מדובר באירוע שבעטיו הייתה נסערת, ואולי לכן הרגישה תפיסה בחולצה.

אירוע תקיפת הנהגת טובה

21. אחזור לעדויותיהן של קטיה ושל טלי בהמשך, על פי סדר כרונולוגי של אירועי יום 30.6.18, שכן כעת הגיע השלב להתייחס לאירוע תקיפת הנהגת טובה.

22. כזכור, הנאשם תועד תוקף את טלי במוסך בסמוך לשעה 11.20 (כמפורט בסעיף 15 שלעיל שבו התייחסות לסרטון שצולם במוסך) בהתאם לעדויות, הנאשם עלה לרכבה של אחותו עדן, שהגיעה ולקחה אותו מהמוסך. האחות עדן עלי מסרה כי אכן הגיעה למוסך, ולקחה משם את הנאשם, לאחר התקרית שהייתה, ישר הביתה, ברכב הצבאי שהיה ברשותה, מסוג אופל קורסה לבנה (ראה עדותה של עדן עלי מיום 22/6/20 עמ' 354 ש' 32).

23. אין מחלוקת כי הנאשם התגורר בעת האירוע בבית הוריו שברחוב שרת. אין מחלוקת כי יש שביל גישה לבית כפי שהודגם בשחזור שהמשטרה ביצעה במוצג ת/93 (ראה אישור של הסנגור לגבי כתובתו של הנאשם יום 7.6.20, עמ' 281 ש' 17). אם כך אין מחלוקת, כי האירוע שבו הותקפה המתלוננת טובה, התרחש בקרבה של מטרים ספורים לשביל הגישה לביתו של הנאשם.

24. המתלוננת טובה אולרו העידה (ביום 10.7.19 מעמ' 8) כי ביום האירוע עבדה בחנות אופטיקנה שבעפולה כמנהלת החנות. אותו יום, 29.6.18, היה יום הלימודים האחרון של שנת הלימודים, יום שישי.

התברר לטובה כי בעלה התחייב לקחת ילד נוסף, חוץ מהילד המשותף, בסיום יום הלימודים. כיוון שבעלה של טובה היה בשלילת רשיון, טובה נאלצה לצאת מהעבודה, באמצע יום עמוס, כדי להביא את שני הילדים הביתה. בדרכה עברה ברחוב שרת (עמ' 10 ש' 9, ונהגה ברכבה, קיה ספורטאז' לבן, תוך שיחה טלפונית עם בעלה. בנסיעה בכביש החד סטרי, רכב נעצר לפניה, וממושב הנוסע ירד בחור. טובה העידה כי מדובר היה ברכב לבן קטן, לדעתה אופל (עמ' 10 ש' 11). טובה, שמיהרה מאד, צפרה לרכב שחסם את נתיב נסיעתה. את מה שקרה בעקבות הצפירה תיארה טובה כך:

"תוך שניות ספורות הבחור חזר לכיוון האוטו שלי מאיפה שהוא הלך התחיל לבעוט בחוזקה באוטו באגרופים וצועק על זה שצפרתי, קללות "בת זונה". הוא פתח את הדלת ונתן לי אגרופ ובעיטות בפנים. הוא נתן לי אגרופים חזקים בפנים, ובאותו רגע ירד לי דם בכמות הסטרית, הוא היכה אותי באגרופים על כל פלג ימין, באזור של כתף ויד (מדגימה). המכה הראשונה היתה באזור הפנים והאף שבאותו רגע ירדה כמות עצומה של דם, גם על הפלאפון שהיה מונח בצד. באותו יום הייתי עם חצאית קצרה וחולצה קצרה והכל היה מלא דם. מה שראיתי זה מלא דם ולא הבנתי למה בן אדם יצא ובלי שום סיבה תקף אותי. זה נראה כמו נצח מה שקרה". (עמ' 8 ש' 24 ואילך)

25. טובה העידה כי חשה חסרת אונים, וחשבה שלא תזכה לראות את ילדיה יותר. היא אמרה לתוקף: "יש לי ילדים", כשבראשה המחשבה על הילדים שהיא צריכה לאסוף ממסגרת החינוך. אבל התוקף לא חדל, והמשיך להכות אותה עד שבחורה הגיעה ועצרה מבעדו להמשיך (עמ' 11 ש' 7) טובה העידה כי אותה בחורה שניסתה להדוף את התוקף יצאה מהרכב החוסם, שממנו יצא התוקף, וכי היא הנהגת של הרכב. העדה תיארה בחורה צעירה בשנות ה-20, עם שמלה שחורה ושיער גלי (עמ' 11 ש' 15). הבחורה צעקה לטובה: "צאי מהאוטו". טובה אכן יצאה מהרכב ניגשה לרכב שעמד מאחורי רכבה, אך נהגו סגר את הדלת ולא עזר לה. בעת שיצאה מהרכב, לדברי טובה, התוקף נשאר ברכב והכה בתוכו בדברים (עמ' 12 ש' 2). טובה העידה כי התמוטטה, ו"הייתה זרוקה על המדרכה". בעלה, שהיה איתה על הקו, כשהאירוע קרה, ניסה להשיג אותה, ולבסוף הגיע למקום תוך דקות ספורות. בהמשך הגיע אופנוע מד"א, ואמבולנס, וטובה נלקחה לבית החולים.

26. טובה העידה כי בביתה עברה בדיקת אף אוזן גרון וסי טי, שאבחנה שברים באף. באותו יום שוחררה הביתה כי ניתוח שנאלצה לעבור בוצע רק כעבור 3-4 ימים, בשל ההכרח לחכות לניקוז הנוזלים (עמ' 9 ש' 12). הניתוח היה כרוך באשפוז ללילה בבית החולים. המתלוננת דיווחה על מצב נפשי קשה, פחדים, קושי לראות אנשים וקושי לחזור להגה ולנהוג. עוד העידה על נטיה לסינוסיטיס, ועל סיבוך שטופל באשפוז נוסף ובאנטיביוטיקה לוריד (עמ' 14 ש' 26).

27. עדותה של טובה הרשימה בכנות ובמהימנות. העדות ניתנה ברגש רב, ובמהלכה המתלוננת פרצה בבכי מספר פעמים (לדוגמא עמ' 9 ש' 16). הטרומה מהאירוע טרם נמוגה, ומכך ניתן היה להתרשם ללא ספק. אין כל מחלוקת כי בינה לבין הנאשם אין ולא הייתה כל היכרות. הפרטים שמסרה, לגבי האירוע הטרומתי, פרטיו, נזקיו, ובהמשך גם לגבי השתלשלות העניינים שהובילה לזיהויו של הנאשם, ניכרים באמינותם. המתלוננת עמדה בחקירה נגדית תקיפה על ידי הסנגור, בסגנון שגבל בנקודות מסויימות בקינטור מזלזל, ולא ברור מדוע נבחר קו

כה תקיף לחקור בו אישה שעברה אירוע מטלטל, כשהשאלה העיקרית שבמחלוקת היא כאמור שאלת זיהויו של התוקף. ההגנה נמנעה מלהגיש את אמרתיה של העדה במשטרה, הימנעות שמלמדת כי אין סתירות מהותיות בין גרסאותיה בחקירה לאלה שבעדותה. מצאתי כי העדה אמינה ביותר, וכי דבריה תואמים ראיות רבות אחרות.

28. לא ראיתי ממש בטענות ההגנה שהושמעו במהלך ההליך, לגבי קשרים או היכרות מוסתרת בין המתלוננת טובה ובעלה לבין עדים או אנשי משטרה, ושוכנעתי כי השניים העידו בגילוי לב על כל דבר ועניין, ולא הסתירו מידע שקשור לחקירה או לגילוי האמת בתיק זה. ההגנה טענה בפתח סיכומיה כי המשטרה הייתה מעורבת מעורבות יתר בחקירה, והושפעה מפרסום הפרשה בזמנו, עד ששיקול הדעת הושפע באופן בלתי ענייני. ההגנה הפנתה לכך שאחד מעדי התביעה, השוטר שי מזרחי, הגיב למתלוננת בפייסבוק לפוסט שהיא פרסמה ב-20.7.18, וציין שהמשטרה עשתה עבודה מצויינת (ראה מוצג נ/4). לא ראיתי בטענות משקל, והתרשמתי כי התנהלה בתיק זה חקירה נמרצת שהלמה את חומרת האירוע, ללא העדפה בלתי עניינית של חקירה זו על פני עניינים אחרים. היכרות מרוחקת, שהתגלתה בין המתלוננת טובה לדמויות שבאופן ספונטני נקשרו לפרשה (כגון שי מזרחי שהוא מכר רחוק, או העדות קטיה בראון ודנית פרג' אליהן אתייחס) לא השפיעה על החקירה ולא זיהמה אותה.

29. צילומים של המתלוננת החבולה הוגשו בהסכמה. הצילומים ת/2 צולמו ביום האירוע ובם היא נראית מדממת וחבולה, ואילו ת/3, צולמו כעבור מס' ימים כשאפה נתון בגבס אחרי ניתוח. תעודה רפואית מבית"ח העמק מיום האירוע תיעדה ממצא של שברים בעצם האף (ת/4), ובתעודה נוספת מיום 4/7/18, תועד ניתוח בהרדמה כללית שבו בוצעה רדוקציה קצרה, ולאחריו הושם גבס, כי האף היה עדיין לא יציב. מלבד הפגיעה באף, תועדה ביום האירוע גם תלונת המתלוננת על כאבים באמה שמאל (דו"ח מד"א ת/6), ונרשם כי המתלוננת פונתה לבית החולים.

30. מומחה האף אוזן גרון, דר' סלים אזאור, העיד (ביום 22.6.20, עמ' 291) כי היה צורך להמתין עד שתרד הנפיחות כדי לאבחן את השבר, להבין את חומרתו ולקבוע את הטיפול הדרוש, וזאת בניגוד למקרה של חבלה קלה, שלא כמו כאן (עמ' 291 ש' 9). לאחר הניתוח היה צורך בגבס, עניין שאינו נדרש בשבר שאינו מורכב (עמ' 292 ש' 29), טובה נשלחה לביצוע סי טי, בדיקה שמזמנת במקרים מורכבים יותר (עמ' 295) הרופא העיד כי לטובה היה שבר טרי (עמ' 293 ש' 22), ושלל את טענות ההגנה בדבר אפשרות לשברים קודמים באפה (עמ' 297 ש' 13). הרופא היה נתון בחקירה נגדית ממושכת ונוקבת, בעיקר בשים לב לכך שהנאשם, כאמור, טען טענת אליבי, ולא קשר עצמו כלל לחבלה. עדות המומחה מהימנה ללא כל סייג.

31. ההגנה טענה בסיכומיה כי שבר באף כמו כאן, אינו עונה על ההגדרה "חבלה חמורה" ע"פ סעיף 333, המיוחס לנאשם, היות ואין מדובר בפגיעה בלתי הפיכה או בפגיעה מסכנת חיים. טענה זו נדחתה. שבר באף, ובמיוחד שבר המחייב ניתוח, אשפוז ללילה וגיבוס, והמלווה בדימום רב, מהווה חבלה חמורה על פי ההגדרה שבסעיף 34 כד לחלוק העונשין שזו לשונו:

"חבלה חמורה" - חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים; (הדגשה שלי רש"כ).

קיימות הרשעות רבות מאד של נאשמים בעבירת גרימת חבלה חמורה שמיוחסת כאן בגין שבירת אף, וראה לדוגמא: עפ 2127/17 **אמין עלוש נ' מדינת ישראל** (28/02/18),

עפ 2598/10 **תאופיק חבשי נ' מדינת ישראל** (11/04/10), עפ 759/16 **תאמר ג'בארין נ' מדינת ישראל** (13/06/16) (ורע"פ 912/05 **וסים פלאח נ' מדינת ישראל** 01/02/05)

ברובם של המקרים, השאלה אם אף שבור מהווה חבלה חמורה לא הייתה במחלוקת כלל, והתקבלה כעניין מובן מאליה.

32. להגנה טענה נוספת, לפיה יש אפשרות שהנהגת טובה שברה את אפה לא עקב אלימותו של התוקף, אלא כי קיבלה מכה מהדלת כשיצאה מהרכב, או מנפילה על הארץ מחוץ לרכב. אפשרות זו אינה סבירה כלל, והטענה נדחת על בסיס ראיות מוצקות שהראשונה בהן היא עדותה המהימנה והנוגעת של המתלוננת עצמה, אשר כאמור, העידה כי התוקף, חבל בה והכה אותה בפנים, והיא דיממה בתוך הרכב. בחקירתה הנגדית, טובה נשאלה לגבי אפשרות שפגעה בעצמה באף ממכה בדלת, וענתה בגיחוך. תגובתה ברורה ומתבקשת. העדה גם הבהירה כי לא מעדה, אלא הסתחררה ונפלה על המדרכה לשבריר שניה, ובכך שללה כל אפשרות כי אפה נשבר מחוץ לרכב או בעת היציאה ממנו (עמ' 28 ש' 16).

33. כפי שצויין, בעת האירוע, טובה שוחחה בטלפון עם בעלה רוני אולרו. השיחה, שהושמעה בבית המשפט, הוקלטה באמצעות אפליקציה (דיסק ת/1 ותמלילים ת/17 ות/18). ניתן להתרשם מעוצמת האירוע המפתיע בזמן אמת, ומפחד מצמית של אישה שנפלה קרבן לאלימות קשה. טובה שוחחה עם בעלה רוני על כך שנאלצה לצאת מהעבודה לקחת את הילדים, ומסרה כי היא לחוצה לחזור. בשלב מסוים (דקה 2.12) נשמע צפצוף רכב, ואחריו צעקותיה "איי איי" וקול של גבר אומר: "מה את מצפצפת", ורעש של חבלות וצרחות של טובה, שצעקה גם: "סליחה, סליחה איי". לבעלה, ששאל "מה קרה?" השיבה: "**הוא פותח לי את הראש**". גם טובה וגם רוני העידו כי הקשר נותק, וחודש מיד אחר כך, כשטובה כבר הייתה מחוץ לרכב, אז המשיכה טובה והסבירה לבעלה, כשהיא נסערת מאד: "**הוא פתח לי את הראש הוא הרביץ לי**", "**איזה בחור נכנס לאוטו..אני מוצפת בדם**".

34. לאירוע תקיפתה של טובה היו עדי ראיה. טובה העידה כי כשיצאה מרכבה מדממת, פנתה למישהו שהיה באוטו מאחורי רכבה וביקשה ממנו עזרה, ושיתקשר למשטרה, אבל אותו אדם פשוט טרק את הדלתות ונעל. (עמ' 9 ש' 9). בסרטונים מהאירוע אליהם אתייחס בהמשך, ניתן לראות היטב כי טובה אכן ניגשה לרכב שעצר מאחורי רכבה, וכי אותו נהג אכן סגר את הדלת, ולא סייע לה. רק אחר כך טובה התיישבה על הארץ (ראה דוחות צפייה ת/21, ת/24). אין מחלוקת, על פי מסמכים שהוגשו בהסכמת ההגנה, ועל פי פעולות חקרה שנעשו, כי אותו נהג היה אדם בשם מואפק ג'בארין, תושב אום אל פאחם, שנהג רכב מסוג אופל (ראה הודעתו

ת/45 שהוגשה בהסכמה). ג'בארין מסר שראה את האירוע המהיר, וכי בחור בעט בג'יפ לבן שעצר לפניו, עד שבחורה לקחה אותו משם. הנהגת של הג'יפ הגיעה לרכבו "מדממת באף מלא דם" וביקשה ממנו עזרה, אך הוא לא סייע לה.

35. עקב האירוע נוצר פקק ברחוב שרת. באחת המכוניות נהגה עדת התביעה דנית פרג'. כשהבחינה באירוע התלהמות, שלגביו חשבה שמדובר באירוע של עבריינים או פיגוע, דנית נטלה את הטלפון שלה וצילמה את האירוע (יום 5/12/19 עמ' 70 ש' 17). דנית העידה במפורש כי ראתה את הנהגת יצאה מרכב עם "דם על הפרצוף" והתחילה לבכות (עמ' 65 ש' 29 ואילך).

36. הסרטון שדנית פרג' צילמה הוגש (מוצג ת/68), והוקרן בבית המשפט בעת עדותה של עדת זו (עמ' 69 ש' 32). האירוע לא צולם מתחילתו, ניתן לראות בו שבחורה בשמלה שחורה קצרה מנסה למנוע מהתוקף להמשיך לתקוף, אך הוא שב ונכנס פנימה לרכב של טובה דרך דלת ימין. באותו זמן ניתן לראות את טובה יוצאת מהרכב עם טלפון בידה, ובשלב זה דנית פרג', שצילמה את הסרטון, צועקת "יא, היא דפקה את האף". רואים באופן מובהק שהנהגת לא מתמוטטת ולא נופלת ארצה באותו שלב. דנית פרג' הבהירה כאמור, שראתה את החבלה על פניה של הנהגת מיד כשיצאה, ולשאלת הסנגור, שללה שהתכוונה כי הנהגת "דפקה לעצמה את האף" אלא תיארה ספונטנית את החבלה על פניה של האישה (עמ' 71 ש' 24).

37. דנית פרג העידה כי רק לאחר הצילום התברר לה שהאישה שאותה צילמה, היא טובה, אותה היא מכירה היכרות שטחית מהעיר עפולה כקליינטית בחנות שבה עבדה פעם (עמ' 70 ש' 29, עמ' 65 ש' 11). גם טובה העידה שנודע לה שמי שצילמה את הסרטון היא דנית פרג', שאותה היא מכירה היכרות רחוקה (עמ' 29 ש' 8). דנית העידה שבהמשך, העבירה את הסרטון לבעלה של טובה, ושהוא הפיץ את הסרטון בפייסבוק (עמ' 67 ש' 18).

38. רוני אולורו, בעלה של טובה, העיד כי הוא מכיר את משפחתה של דנית פרג', אך אין לו קשר עם דנית (עמ' 80 ש' 1). לגבי הסרטון העיד, שרק בדיעבד נדע לו שהסרטון, שנפוץ בפייסבוק, צולם ע"י דנית (עמ' 80 ש' 24). רוני אישר כי כבר ביום האירוע הופץ הסרטון, שתיעד את הפגיעה באשתו, בפייסבוק, וכי סרטון זה הגיע אליו בין השעות 11 ל-16.00 באותו יום (עמ' 97 ש' 8). רוני שלל את הטענה שהוא הפיץ את הסרטון, והעיד כי אינו יודע מי היה זה שהפיץ.

39. טובה העידה כי היא שלחה תמונת סלפי שלה חבולה בקבוצת ווטסאפ שבה 100 איש, וכי משם העניין "התחיל לרוץ ברשת" (עמ' 28 ש' 25). לגבי הסרטון שדנית צילמה, טובה העידה כי היא עצמה לא התחילה את הפצת הסרטון, אך כשהסרטון כבר נפוץ, היא עשתה לו SHARE ("שתף") (עמ' 29 ש' 16).

40. לא ראיתי הכרח לקבוע את חוליותיה המדויקות של שרשרת התפוצה שבה הופץ סרטון האירוע, שצולם ע"י דנית פרג'. הסרטון נפוץ ברשת האינטרנט ובפייסבוק. אופייה הוויראלי של תקשורת אינטרנטית מאפשר תפוצה מהירה מאד, באופי של טור הנדסי, של כל מידע, וכך קרה ככל הנראה גם במקרה זה. אמנם יש סתירה בין עדותה של דנית, שהעידה כי שלחה את הסרטון לרוני, לבין דבריו של רוני, לפיהם רק בדיעבד התברר לו שהצלמת היא דנית, אך לא ראיתי בעניין זה משקל, אף לא פגיעה במהימנותם של מי מהעדים. יתכן שדנית שלחה לרוני את הסרטון בווטסאפ, במסגרת או בדרך אחרת, ורוני כלל לא ידע בזמן אמת את זהות השולח. לא ראיתי כל נפקות לעניין זה, ואני רואה לדחות טענות שונות בסיכומי ההגנה לגבי תיאום קונספירטיבי או בלתי כנה של המעורבים, טובה, בעלה רוני, דנית פרג' ובהמשך גם של קטיה וטלי, שלהן נודע על אירוע תקיפת הנהגת מהאינטרנט. מדובר בשורת התרחשויות הגיוניות, שמבטאת תפוצה ויראלית של מידע באמצעים אינטרנטיים. אי התאמות קטנות, כמו לגבי השאלה אם הייתה בין המעורבים תקשורת טלפונית, בווטסאפ, או באמצעי אחר, שעליהן ההגנה הצביעה, נטולות בעיני כל משקל או משמעות, ומדובר בעניינים אשר הגיוני שאדם יישכח ולא ידייק בהם.

41. נחזור כעת לטלי ודנית. השתיים העידו כי אחרי שעזבו את מוסך הונדה, נסעו לבית החולים כי קטיה ביקשה לדווח על התאונה שעברה ולהיבדק ע"י רופא (תעודה רפואית שלה הוגשה וסומנה ת/103). בהמשך היום, לאחר שהשתיים כבר נפרדו זו מזו, לקראת השעה 16.00, קטיה ראתה בפייסבוק סרטון של מישהו תוקף נהגת. התוקף נראה לה מוכר. בשלב זה התקשרה אליה טלי, והשתיים שאלו זו את זו אם "מדובר באותו אחד" (עמ' 124 ש' 10) קטיה העידה כי הבחורה שנראתה בסרטון תקיפת הנהגת מרחיקה את הנאשם, נראתה כמו אותה בחורה שלקחה את הנאשם מהמוסך, לאחר אירוע התאונה. קטיה העידה שטלי יצרה קשר עם הבחורה שהותקפה (טובה), ושלחה לה את צילומי הרישיון של הנאשם, שהיא צילמה במוסך, ושרק מאוחר יותר התברר לה באמצעות טלי שקורבן התקיפה היא חברה של קטיה בפייסבוק, וששמה טובה. קטיה העידה כי היא וטובה מכירות היכרות שטחית מהעבר הרחוק (9-10 שנים קודם) כשעבדו בחנויות שכנות בקניון בנצרת עילית (עמ' 125 ש' 14). קטיה העידה כי את רוני, בעלה של טובה, היא מכירה גם כן היכרות שטחית ומרוחקת (עמ' 235 ש' 15).

42. במהלך עדותה של קטיה הוקרנו לה סרטונים של התקיפה. מתוכם העידה כי הסרטון שראתה בפייסבוק זה הסרטון שצולם ע"י דנית פרג', אך אישרה כי גם הסרטונים האחרים מתארים את אותו אירוע מזווית אחרת. ההגנה טענה בסיכומיה שמדובר במחדל, וכי לא ברור איזה סרטון מתוך סרטונים של האירוע שנאספו, הוצג בפני העדה בחקירה. לאחר שצפיתי בסרטונים, שלושה במספר, אחד של דנית פרג' ואחרים ממצלמות אבטחה, ושעה שאין כל ספק או מחלוקת כי כולם מתעדים את אותו אירוע, לא ראיתי באי הסדר שנפל בעניין זה אצל המאשימה משום מחדל רלוונטי. לא מצאתי כי הגנת הנאשם קופחה בשל עניין שולי זה, בשים לב למארג הראיתי הכולל, ולכך שהסרטון היה רק טריגר למסקנתן של קטיה וטלי שהנאשם הוא מי שתקף נהגת בעפולה, ולכן פנו לטובה לסייע לה.

43. גם טלי העידה (עמ' 324 ש' 28 ואילך) כי כחצי שעה אחרי שחזרה לביתה, ראתה בפייסבוק ידיעה על

אירוע ברחוב שרת. טלי זכרה שזה רחוב מגוריו של הנאשם על פי הרשיון שהנאשם הציג לה זמן לא רב קודם, צפתה שוב ושוב בסרטון שהופץ, וזיהתה את הנאשם ואת אחותו שלקחה אותו מהמוסך (עמ' 324 ש' 8). טלי העידה כי הייתה בטוחה בזיהוי על פי הבגדים, התיק, הרכב והאחות. טלי זיהתה בבית המשפט את הסרטון של דנית פרג' והעידה כי זה הסרטון שהיא ראתה בפייסבוק באותו יום (עמ' 326 ש' 1). טלי העידה שהתקשרה לקטיה, אמרה לה שהיא בשוק ושחייבים לעזור לאישה. טלי יצרה קשר עם מי שפרסם את הסרטון בפייסבוק, בחורה ששמה היה מור (עמ' 347 ש' 10), נתנה את הטלפון שלה וביקשה שהבחורה המותקפת תיצור איתה קשר. כעבור כמה דקות התקשרה אליה טובה. טלי אמרה לטובה, שאותה לא הכירה קודם (עמ' 333), שהיא רוצה לעזור לה, סיפרה לה שהתווקף היה מעורב קודם בתאונת דרכים איתה ועם קטיה, והעבירה לטובה את צילומי המסמכים שאותם צילמה במוסך באמצעות הטלפון שלה (עמ' 327 ש' 33).

44. רוני, בעלה של טובה, העיד כי בעקבות הפרסום בפייסבוק פנתה אליהם טלי גולדרינג באמצעי כלשהו, מסרה כי אותו בחור תקף אותה, וגם היה מעורב באיזה שהיא תאונת דרכים איתה ועם עוד מכונות נוספות שעה קודם לכן. טלי העבירה לרוני את פרטיו של הנאשם, שלחה לו צילום רשיון נהיגה שלו (עמ' 81 ש' 30) והוא העבירם למשטרה (עמ' 79 ש' 17).

45. גם טובה העידה שנוצר קשר בינה לבין קטיה, שאותה הכירה מהעבר, ושקטיה העבירה לה צילום רשיון נהיגה של הנאשם, אשר הועבר לחוקרים (עמ' 15 ש' 29), בהמשך, תיקנה את גרסתה והעידה כי קטיה אמרה שלחברתה טלי יש את הרשיון, ושטלי הייתה זו ששלחה לטובה את הרשיון של הנאשם לנייד (עמ' 29 ש' 26). לא ראיתי משקל לסתירה מסוימת בגרסת טלי גולדרינג ורוני, בשאלה איך בדיוק, על ידי מי ולמי הועברו הפרטים. מדובר במהלכים שבין אם התרחשו כך או אחרת, אין להם השפעה על גילוי האמת, אף לא על התרשמות ממחיימות העדים. אלה עניינים שוליים שדיוק בהם קשה ואינו מחייב לשם מתן אמון בגרסאות העדים.

46. מכל מקום, כבר ביום האירוע דווח לקצינת הנוער טטיאנה שמידוב מתחנת עפולה, בשיחת עדכון שערכה עם רוני אולורו, כי הם יודעים את זהות התוקף (מזכר ת/73). רוני סיפר לקצינה טטיאנה בטלפון את התגלגלות העניינים, שלח לה צילום של רשיונו של הנאשם בווטאפ משטרתי (ראה עדותה מיום 7.6.20 עמ' 269 ש' 295), ואף מסר לה את מס' הטלפון של טלי גולדרינג ממנה קיבל את המידע. הקצינה שוחחה עם טלי, ובהמשך שלחה ניידת לקבל ממנה גרסה בביתה שבנצרת עילית.

זיהוי הנאשם על ידי העדים

47. טובה אולורו העידה כי מי שתקף אותה התקרב אליה מאד בתוך הרכב. את התוקף תיארה כך:

"הוא היה בחור בריא גוף, שרירי, לבש מכנסיים לבנים ארוכים, היה לו תיק שחור על הכתף, והיה לו משהו לבן ביד, אני חושבת שאלו היו דפים לבנים מקופלים לאורך, אני זוכרת שהיה לו כיתוב לבן בחולצה, הוא היה עם משקפי שמש, עם זיפים קצת וזה מה שאני זוכרת, והיה שחום" (עמ' 11 ש' 24).

48. טובה אישרה שבחקירתה אמרה שלא תוכל לזהות את הנאשם. לא נערך לטובה מסדר זיהוי, אם כי ממזכר של החוקר יצחק סגס מיום 30/6/18 (ת/64) עולה כי הייתה כוונה לזמן אותה למסדר הזיהוי. בחקירתה הנגדית הוטח בטובה שסתרה עצמה לגבי תיאורו של התוקף (בעניין גובהו, או בשאלת קיומה של צלקת על פניו של האיש, בעמוד 25), ואולם לא ראיתי בתיאור הכללי שעליו חזרה טובה מספר פעמים סתירה או חוסר עקביות. מכל מקום, המאשימה אינה מתימרת לבסס את עניין הזיהוי על עדותה של המתלוננת טובה. עדה זו, כאמור, קיבלה לידיה את תצלום רשיון הנהיגה של הנאשם, אך לא העידה בחקירתה הראשית כי היא בטוחה שהיא מזהה כי האיש שבצילום שברשיון הנהיגה הוא מי שתקף אותה.

49. כפי שפורט, העדות טלי וקטיה ראו את סרטון תקיפה של טובה בפייסבוק, וזיהו, כל אחת בנפרד, ושתייה יחד, שמדובר בנאשם, שהיה מעורב באירוע התאונה באותו יום.

50. בהמשך החקירה צורפו לתיק סרטונים נוספים, מלבד הסרטון של שנים פרג', שנלקחו ממצלמות אבטחה באזור. אחת המצלמות הייתה בביתו של עד התביעה דוד כרסנטי המתגורר ברחוב שרת 52, ממול לביתו של הנאשם, ואשר העיד שהוא מכיר את הנאשם ואת אביו (עמ' 195 ש' 22). התרשמתי מעדותו של העד מחוסר רצונו לתרום להפלטת הנאשם (מיום 16.12.19, עמ' 193 ש' 5), ולא רק כי מסר במשטרה במוצג ההגנה, נ/4, כי אינו מזהה את התוקף שנראה בסרטון מצלמות ביתו. העד הביע בעדותו טרזניה על כך ששוטרים תפסו את מצלמות באגרסיביות ובלי צו, ואולם מוצג ת/43 מוכיח, בניגוד לדברי העד, כי כבר ביום האירוע, 29.6.18, נחתם צו שיפוטי לחיפוש במכשיר ה-DVR של משפחת כרסנטי. לא ראיתי משקל לכך שהעד לא זיהה את הנאשם, חרף היכרות עמו, ואני לא שוללת אפשרות שבחר במודע לטעון שאינו מזהה, על רקע היכרות ושכנות.

51. הדיסק של בית כרסנטי סומן כמוצג ת/39 ואילו דוח הפריקה ע"י חוקר הזי"ט עמירן ז'אנו סומן כמוצג ת/43. על הדיסק כתב זאנו את המספר 07/18-1396.

במוצג ת/44 בודד החוקר עמירן צילומים מתוך דיסק זה.

52. בסרטון ניתן לראות בבירור כי רכב לבן קטן עוצר באמצע הכביש בשעה 11.32.31 וממנו יורד בחור המתחיל ללכת לכיוון שביל הכניסה לבית, אשר אין מחלוקת כאמור שזה ביתו של הנאשם. הבחור לבוש מכנסיים בהירים וחולצה ירקרקת ונושא תיק גב. מיד אחר כך נעצר רכב לבן מאחורי הרכב החוסם. הבחור, שכבר היה בהליכה לכיוון בית, הסתובב לפתע בחדות, רץ לרכב הלבן, הכה בידיו וברגליו את הרכב הלבן, פתח את הדלת

שליד הנהג ובאלימות נכנס פנימה. מיד רצה אליו הנהגת של הרכב החוסם ממנו ירד זה עתה, לבושה בשמלת מיני שחורה, ושיערה ארוך כהה, וניסתה להשתלט עליו ולמנוע ממנו להמשיך, הבחור התנגד לבחורה בתנועות ידיים ובדחיפות, ואחרי שהצליחה להרחיק אותו מהרכב, חזר ונכנס לרכב שוב בתוקפנות. בינתיים, יצאה מהרכב המותקף הנהגת, וניגשה לרכב הלבן שעצר אחריה. הבחורה הצעירה משכה שוב את התוקף מהרכב המותקף, והפעם הוא ויתר והמשיך בהליכה באותו שביל המוליך לבית הנאשם. הנהגת החוסמת נכנסה, אחרי שהבחור עזב את המקום, לרכבה ונסעה מהמקום.

האירוע כולו, מרגע שהרכב החוסם חסם את הכביש ועד שהנהגת הסיעה את הרכב משם והבחור התוקף נעלם בשביל הגישה לבית ארך מעט למעלה מדקה.

53. צפייה בסרטונים שבתיק - הסרטון של דנית פרג' ת/68 והסרטון של כרסנטי ת/39, והשוואת סרטון זה לסרטון של מוסך הונדה, מביא למסקנה סבירה מאד כי מדובר בשני הסרטונים באותו אדם. בנוסף, בסרטונים של מוסך הונדה רואים היטב גם את אחותו של הנאשם עדן, שנראית בסבירות גבוהה מאד זהה לאותה אישה שנהגה ברכב שחסם את התנועה, ירדה ממנו והרחיקה את התוקף מטובה. גם רכבה של עדן צולם במוסך הונדה, ונראה כי זה אותו רכב שחסם את רחוב שרת. ניתן להתרשם בעין בלתי מקצועית, מגובה זהה, מבנה גוף זהה, לבוש זהה, תנועות גוף זהות, בעיקר בעת ההתלהמות האלימה של התוקף, גם במוסך, וגם בכביש כלפי טובה, מתיק הגב שהצעיר החזיק על כתפו בשני הסרטונים באותו מנח ממש. לא בכדי הגיעו טלי וקטיה למסקנה כי האיש מהסרטון שבפייסבוק הוא הנאשם.

54. מלבד קטיה וטלי, הציגה המשטרה את סרטון הפגיעה בטובה גם בפני פקידת המוסך רחל חנוני. עדה זו, שהעידה כי היא מכירה את הנאשם שש שנים, מסרה בחקירתה ת/107, כי היא מזהה את הנאשם בסרטון תקיפת הנהגת לפי הלבוש ולפי הפנים, וכי היא מזהה גם את אחותו, ואת הרכב הלבן של האחות (ת/107 עמ' 4 ש' 15 ואילך). כפי שכבר ציינתי (בסעיף 14 שלעיל), חנוני הוכרזה עדה עויינת, ואני מעדיפה את גרסתה במשטרה בסמוך לאחר האירוע על פני גרסתה הסותרת בעדותה בבית המשפט. אני סבורה כי מדובר בזיהוי אמין שמשקלו רב, על ידי אדם המכיר את הנאשם ואת משפחתו.

55. ראוי להפנות, בשאלת הזיהוי, וגם לגבי נסיבות יום האירוע, להודעתו של אבי הנאשם, מר טוביה עלי, אשר נחקר ביום 2/7/18, וחקירתו הוגשה בהסכמה (ת/101). מר עלי אישר שהגיע למוסך הונדה אחרי תאונה שבה בנו היה מעורב, וכי ישב שם עם קטיה להגיע להסכמות לגבי התאונה. כשהגיע, בנו כבר לא היה במקום. לדבריו, הוא קיבל למוסך שיחה מהבת עדן, שהסיעה את הנאשם מהמוסך לבית שברחוב שרת, שהודיעה לו ש"משהו קרה" ואמרה "תגיע דחוף". בבית, מר עלי מצא את הבת עדן בוכה ונסערת, והיא הודיעה לו שגם הנאשם בוכה בחדר. בהמשך, הנאשם עזב את הבית עם חבר, והאב לא ראה אותו יותר, רק שמע ממנו עדכון טלפוני שהנאשם בדרך לשדה התעופה. האב העיד ששמע שהנאשם נעצר, ו"נסגר אצלו מעגל" כשהבין שהנאשם חשוד בגין האירוע ברחוב שרת.

56. בפני מר עלי הוקרנו שני סרטונים - תחלה סרטון המוסך, שבו זיהה את בנו הנאשם ואת בתו עדן במאה אחוז (ת/101, עמ' 3 ש' 63). האב אישר שהנאשם בעט בכיסא, וכי על ראשו הרכיב זוג משקפיים. בהמשך הוקרן למר עלי סרטון של תקיפת הנהגת טובה ברחוב שרת. הפעם האב ציין כי קשה לו לראות בלי משקפיים, אישר שרואים בחור צועד לעבר בית משפחת עלי (ש' 76), ואמנם לא ציין כי מדובר בבנו, אך לא שלל זאת, ואף אמר בהמשך את הדברים הבאים (ש' 77):

"ש: ספר לי אתמול התראיינת ברשת הרדיו ונשמעת שאתה אומר לתקשורת שאתה מצטער על מה שהבן שלך עשה ספר למה התכוונת.

ת: אמרתי אם הבן שלי מעורב בזה ובוודאי מבקש סליחה, וכל זה בכוונה אם הוא מעורב"

57. כאמור, אבי הנאשם, שהוצג לו סרטון האירוע, אמנם לא אישר שהתוקף הוא בנו, אך לא שלל זאת, ציין כי התוקף הולך לעבר בית המגורים שלו, ואף חזר על אמירה קודמת שהוא מתנצל את אכן בנו תקף. אני סבורה שמדובר בגרסת אב של חשוד, אשר מטבע הדברים מבקש להגן על בנו, גם במחיר של אי אמירת אמת, ובכל זאת נמנע מלהכחיש מפורשות שמי שנראה בסרטון הוא בנו המוכר לו היטב. יש לגרסתו של האב תרומה מרשיעה נגד הנאשם.

58. בגרסה מאוחרת יותר למחרת, 3/7/18 (ת/102) האב טען שוב כי אינו מזהה את התוקף של הנהגת, ואף אמר לחוקר שהוא חולק על קביעתו שיש "דמיון חד משמעי" בין האנשים שבמוסך הונדה, לבין האנשים, הנאשם ואחותו, שברחוב שרת, אולם מדובר בעדות מגומגמת, לא נחרצת, שאין בה טענה ישירה כי לא מדובר בנאשם. אילו היה האב בטוח שהתוקף אינו בנו, היה מצופה שיומר זאת במפורש לחוקרים שהראו לו את הסרטונים, ואף יתייבב בבית המשפט להעיד על השגה שנפלה בזיהוי. תחת זאת, האב מסר עדות קלושה, שניכר לפיה כי הוא מבקש שלא לסייע להפללת בנו, אך מבין למעשה שהבן ביצע את התקיפה.

59. האחות עדן עלי העידה בבית המשפט ובמשטרה כי הסיעה את אחיה אחרי האירוע במוסך, הורידה את הנאשם ליד הבית ברחוב שרת, ונסעה משם לחפש חניה. עדן הכחישה את הטענה שמי שנראה תוקף בסרטון הוא הנאשם, ומי שמנסה להתגבר עליו ולהרחיק אותו זו היא (עמ' 365, והודעתה ת/99). ההגנה טענה כי מדובר בעדות תביעה, ולכן יש לקבל את כל גרסתה כלשונה, גם בחלקיה של העדות המנקים את הנאשם מאשמת תקיפת הנהגת. אני רואה את הדברים כך. מדובר בעדה שתרמה בדבריה להוכחת המיוחס לנאשם לגבי האירוע במוסך, ואף מיקמה בגרסתה את הנאשם בזירת האירוע בו הותקפה טובה. בהמשך, העידה עדן באופן שאני קובעת כי אינו אמין, כשבחרה להגן על אחיה בכזב, ולהרחיק אותו ואת עצמה מאירוע התקיפה. יש להפעיל לגבי עדותה של עדן את עיקרון ה"פלגין דיבורא", תוך הפעלת ההתרשמות הישירה והשכל הישר, ולפלג את דבריה לחלק אמין, שניתן לקבל כאמת, ולחלק כוזב, אשר מנוגד לראיות מובהקות, ואשר הובא מפיה כאחות שביקשה לסייע לאחיה. לא ראיתי בעדותה של עדן, בחלק שבו טענה שאינה מזהה שהתוקף ברחוב שרת הוא הנאשם, משקל מזכה, ואני סבורה כי דבריה בעניין זה אינם אמת.

60. זיהוי של הנאשם מתוך סרטוני תקיפת הנהגת בנוי על עדויות ישירות של עדות הראיה טלי קטיה ורחל חנוני, שצפו בסרטונים שתיעדו את התקיפה בזמן אמת. עדותו המגומגמת של מר עלי מחזקת את הזיהוי. ההגנה טענה כי מדובר בזיהוי קלוש ובלתי אמין, והפנתה לפסיקה שקבעה במקרה מסויים כי זיהוי שלא על פי תווי פנים, אלא על פי לבוש, איננו אמין. נטען גם כי יש מחדל בכך שלא נעשה זיהוי באמצעות מומחה לזיהוי. טענות על כך שהמזהות אינן מומחיות זיהוי, משפיעות על משקל הראייה ובוודאי שלא על קבילות הראיה. זיהוי אנושי איננו תחום השמור למומחים בלבד, ומדובר בפעולה ברורה מאליה בה אדם מזהה את זולתו על סמך היכרות קודמת, עמוקה או שטחית, פעמים רבות כל יום מימי חייו. אני סבורה כי מדובר בגרסאות אמינות של קטיה, טלי ורחל חנוני בהודעתה במשטרה. לגרסאות אלה, כאמור, מצטרפת גם התרשמותי הישירה מהסרטונים שראיתי והשוויתי זה לזה. הזיהוי מתוך הסרטונים מצטרף לצירוף נסיבות נוסף, שעניינו ברצף האירועים של אירוע התאונה ואירוע תקיפת הנהגת, ועל כך שאירוע תקיפת הנהגת התרחש ממש מול פתח הכניסה לביתו של הנאשם, לשם פנה התוקף אחר התקיפה, לנוכחותה של אותה אישה דומה מאד לאחותו של הנאשם עדן בשני האירועים, ולרכבה של עדן, שניתן לקבוע כמעט בוודאות שהיה הרכב שחסם את רחוב שרת, באופן שהביא את טובה לצפור וליפול קרבן לתקיפה קשה.

61. ואולם, הכרעת דין זו אינה תלויה במשקל שניתן לזיהוי של הנאשם בסרטונים, שכן החקירה הפלילית שנעשתה בתיק זה התברכה גם בעושר ראיתי של ראיות פורנזיות מוצקות, שאליהן אתייחס, ואשר הופכות את שאלת משקלו של הזיהוי לשאלה כמעט זניחה להרשעת הנאשם.

ממצאים מרכבה של המתלוננת טובה

62. כפי שפורט לעיל, טובה פונתה מזירת האירוע באמבולנס. בעלה רוני לא נסע איתה, אלא מיהר לאסוף את הילדים (עדות עמ' 77). רוני העיד שמישהו שהוא אינו מכיר הזיז את הרכב שעמד וחסם את התנועה, ושהיה מונע, הצידה והחנה אותו, וכי הוא, רוני, לקח את מפתחות הרכב ונסע מהמקום בדרך אחרת (עמ' 92 ש' 1). בהמשך, באותו יום, בשעות 1530-1600, הסיע רוני את הרכב מרחוב שרת לביתם שבעפולה לחניון (עמ' 92 ש' 27). רוני העיד כי הוא היה בקשר עם חוקר הזירה השוטר אורן דליות, ובתיאום עמו הסיע את הרכב לבית.

63. אורן דליות אישר בעדותו כי עמד בקשר עם רוני אולור, ותיאם איתו הגעה לבית לבדיקת הרכב (עמ' 175 ש' 11).

64. על פי דו"ח מסכם חקירת מז"פ שערך דליות, הוא נטל מהרכב חמישה מעתיקי טביעות אצבע - ארבעה מצד חיצוני בדלת הקדמית ימנית של הנוסע, ואחד נוסף בדלת האחורית ימנית. דליות אסף גם דגימה במטוש מחומר החשוד כדם שנראה מתוך שקע בפח בצד חיצוני, של דלת הנוסע האחורית ימנית. דליות תפס גם זוג משקפי שמש, אשר הונחו ברכב ליד מוט ההילוכים על ידי בעלה של הקורבן, שלדבריו מצא את המשקפיים במכונית. כל המוצגים הביולוגיים סומנו בר"ת של שמו של אורן דליות, והוכנסו לשקיות אטומות.

65. המטוש שבו דגימת חומר החשוד כדם הוכנס לשקית t0494940 וסומן א.ד.1, והועבר בהמשך למטה הארצי על ידי העד אביעד פרץ (ת/71), שם התקבל על ידי אהוד ועקנין (ת/111) והועבר למעבדה הביולוגית. משקפי השמש מסוג רייבאן הוכנסו למעטפה משטרתית וסומנו א.ד.3 (ת/29 עמ' 2,3). באותו יום נעל דליות את המוצגים במשרד, והוציא אותם להמשך טיפול ביום 1.7.18 (מוצג ת/33), שבו דליות דגם מהמשקפיים שני מטושים, מטוש רטוב ומטוש יבש, והכניסם למעטפות משטרתיות עם הסימון א.ד.4 וא.ד.5. וציין כי העביר את המעטפות להמשך טיפול חקירות עפולה. הקצינה טטיאנה שמידוב אישרה קבלת המטושים בו ביום 1.7.18 (ת/74). המעטפות הסגורות עם המטושים שנלקחו ממשקפי השמש, וכן השקית עם המעטפה שבה דגימה מהחומר החשוד כדם שנלקח מדלת הרכב, התקבלו במטה הארצי, **והועברו למעבדה הביולוגית**, שם נפתחו משקיות ומעטפות סגורות על ידי המומחית איילת רשף (ת/104 עמ' 2 סעיפים 1,2,3). להגנה אין טענות כמגד שרשרת המוצג של מוצגים אלה, ואת הפרק בסיכומי ההגנה המוקדש לליקויים בשרשרת המוצג, היא מייחסת למוצגים אחרים.

66. חמשת מעתקי טביעות האצבע תועדו בדו"ח תיעוד פיתוח טביעות אצבע מט"א 1000-667-2018, על ידי אורן דליות, על פי המוצג ת/34 מיום 1.7.18, והתקבלו במעבדה לזיהוי אצבעות במטה הארצי ביום 1.7.18 (חו"ד ת/106). גם על העברת ההטבעות אין להגנה טענות באשר לשרשרת המוצג.

איסוף טביעות אצבע ודנ"א של הנאשם

67. הנאשם נעצר, כפי שכבר צויין, ובנסיבות אליהן עוד אתייחס, בערב האירוע בשדה התעופה בן גוריון. בעת מעצרו צולמו ידיו, ועליהן פצעים קטנים פתוחים, מעין "קילופים" (ראה ת/14, וכן עדותו של השוטר עמית בן אודיז מיום 5.12.19, עמ' 57 ש' 19).

68. ממזכר של השוטרת אילאנה אבו אלמוהנד מליל מעצרו של הנאשם, שהוגש בהסכמה, עולה כי הנאשם סירב לתת דגימת דנ"א, צילום והטבעת ט"א, והודיע כי יסכים רק אחרי שיתיעץ עם עורך הדין שלו (ת/116).

69. באותו לילה החשוד גם נחקר (30.6.18 בשעה 02.15) ע"י השוטרת אבו אלמוהנד (ת/114). הנאשם שמר על זכות השתיקה, לא ענה על אף שאלה, והבהיר כי מעוניין להיוועץ רק בסניגורו עו"ד אלביר מני.

70. ביום שלמחרת, יום א, 1.7.18, ניגש אל הנאשם העצור החוקר יצחק סגס, וביקש ממנו דגימת דנ"א, אך הנאשם ביקש לשוחח עם עו"ד מני. החוקר תיאר עם הסנגור שאכן הגיע, וערך שיחה עם הנאשם. הסנגור הודיע לחוקר שהנאשם מסרב לתת כל דגימה, ושמשרת ישראל תפעל על פי חוק בעניין. החוקר הודיע על העניין לקצין, רפ"ק איל מרגי. הנאשם הוחזר לתאו לאחר שהוסבר לו כי סירוב לתת בדיקת דנ"א היא עבירה, עם עונש של שישה חודשים לצידה (מזכר ת/60).

71. גם החוקר חוסאם הייב תיאר סיטואציה דומה במזכר מיום 1.7.18 (ת/85).

72. החוקר סגס ציין במזכר נוסף, ת/61, כי באותו מועד, 1.7.18, הנאשם גם התנגד לתת טביעות אצבע ולהצטלם, וכי כשניסה להוציא אותו למטרה זו מהתא, הנאשם התנגד, ואמר לחוקר **ש"אם יגע בו יראה מה יקרה לו**, וגם **ש"אם ינסה לגעת בו הוא יטרוף אותו"**. הנאשם גם **הניף ידיו לצדדים וחשף שיניים**. בהמשך הנאשם שוכנע לצאת מהתא, אך אז אמר לחוקר כי **הוא מאחל למותו ולמות ילדיו**. ובהמשך סירב לתת הטבעת ט"א או להצטלם, בטענה שאינו מאמין לחוקר ולמשטרת ישראל.
73. החוקר סגס עדכן כאמור בפרטים את הקצין איל מרגי, בהמשך אותו יום, 1.7.18, בוצעה נטילת דגימה לנאשם בניגוד לרצונו ותוך הפעלת כוח סביר באישור הקצין (מזכר ת/63, ועדות החוקר סגס עמ' 230 ואילך) החוקר סגס צילם במכשיר הטלפון שלו את הליך נטילת הדגימה (מוצג ת/98). לגבי הפעולה מולא דו"ח חיפוש חיצוני (ת/82 זהה לת/95).
74. הקצין איל מרגי העיד כי בטרם בוצע בגופו של הנאשם חיפוש חיצוני לשם נטילת דגימה ללא הסכמתו, נעשו נסיונות רבים לקבל ממנו דגימה בהסכמה. צוין כי נעשו פניות לסניגור עו"ד מני, אך לשווא, כי הנאשם נותר בעמדתו שלא לתת דגימת פנים לחי. אזי אישר הקצין מרגי לבצע את הפעולה תוך הפעלת כוח. הנסיבות תוארו בהרחבה במזכרו של הקצין מרגי, ת/96, שתיעד הפצרות לאורך היום בנאשם להסכים לתת דגימה, ושיחות עם עו"ד מני, אך ללא הועיל.
75. צפייה בדיסק ת/98, מגלה שחוקרים ושוטרים, בהם הקצין מרגי, החוקרים סגס וחוסאם הייב, וחוקר הזירה אורן דליות ניסו לאורך שיחה ממושכת לשכנע את הנאשם לתת דגימת פנים לחי פשוטה ולא חודרנית, אך הוא התנגד בתוקף. הוסבר לו שאם לא יסכים, לא יהיה מנוס אלא לתלוש מהשורש שיער משערות גופו, אך הוא התמיד בסירובו. לבסוף, חרף התנגדות פעילה של הנאשם, שצעק צעקות דוגמת "לא תגעו בגוף שלי" הוא הוחזק ע"י ארבעה שוטרים בעודו יושב על כיסא, תוך שאיש המז"פ דליות תלש מידו, ואח"כ מרגלו, מספר שיערות באמצעות פינצטה.
76. לאחר מס' ימים, ביום 4.7.18, בוצעה בנאשם בדיקה נוספת וזהה במהותה לזו הקודמת. בבדיקה השנייה נטל אורן דליות שוב שיער משערות גופו של הנאשם, ובנוסף, גם הטביע את אצבעות אחת מידיו, מול התנגדות אקטיבית של הנאשם, שהשתולל ושהיה צורך בהכנעתו הפיזית לשם הביצוע. גם פעולה זו תועדה בטלפון של החוקר סגס (דיסק ת/67), וניתן להתרשם שוב, ממאמצי שכנוע ערלים של השוטרים כלפי הנאשם להסכים לדגימה ללא הפעלת כוח נגדו.
77. הקצין מרגי העיד כי הדגימה השניה בוצעה ככל הנראה כי לא היה מספיק חומר משורשי השיער בדגימה הראשונה. כשנשאל, בחקירתו הנגדית, מדוע החליט לאשר דגימה שניה לנאשם בניגוד לרצונו, השיב הקצין כי הוא משוכנע ששוחח עם המטה הארצי, והתקבלה דרישה עניינית לדגימה נוספת (עדויות עמ' 305 ש' 22). הקצין שלל את טענת ההגנה כי החליט סתם כך, ללא טעם תכליתי, לבצע לנאשם דגימה נוספת בכוח (עמ' 308 ש' 31). גרסתו של הקצין מרגי, לפיה התבקש לספק דגימה נוספת של הנאשם, ולכן הורה על ביצועה,

נתמכת בדו"ח של החוקר סגס מיום 2.7.18 (התובע הפנה למוצג ת/33, אך מדובר בהפניה שגויה, וגם למוצג ת/30, אף זאת בשגגה), המתעד שיחה של סגס עם ראש המעבדה אודי וולף, שנתן לו הוראה לדגום שיער ולהעבירו למאגר. על החיפוש הנוסף ונטילת הדגימה בכוח, נרשם דו"ח ת/81.

78. ההגנה טוענת בסיכומיה כי נטילת דגימות הדנ"א מהנאשם נעשה ברצף של אירועים שערורייתיים ומקוממים, אשר בעטיים יש לפסול את ראיית הדנ"א בהתאם להוראותיו של סעיף 56א(א), שהתווסף לאחרונה לפקודת הראיות, ואשר מסמך בית משפט שלא לקבל ראיה שהושגה שלא כדין. נטען כי לא היה צורך ליטול מהנאשם דגימה, שכן, חרף היעדר עבר פלילי לנאשם, ידוע להגנה כי דגימה שלו, כמו גם טביעת אצבעו, מצויה במאגר, עקב החשדות ומעצרו בעבר על לא עוול בכפו כחשוד בתיק פלילי משנת 2017, שבו התברר בסופו של דבר כי אחיו של הנאשם היה החשוד שאותו המשטרה חיפשה בפועל. הוגש מטעם ההגנה פרוטוקול מתיק פלילי שנדון בביהמ"ש המחוזי בנצרת נגד איתמר עלי (נ/3), אחיו של הנאשם. נטען לפיכך כי נטילת הדגימה מהנאשם בכוח, בניגוד לרצונו ותוך פגיעה בו הייתה לחינם. הטענות נטענו בבחינת קל וחומר גבי הדגימה השניה, אשר לא נמצא בה צורך מהותי, וכפי שעוד יובהר, גם לא נעשה בה שימוש בחוות הדעת.

79. שמעתי את הטענות, ומסקנתי היא כי דינן להידחות. שוכנעתי כי הדגימה הראשונה של שיער גוף מהנאשם נעשתה כדין ובשל צורך חקירתי, וכי נטילת טביעות האצבע בכוח, בדגימה השניה מיום 4.7.18 נעשתה אף היא כדין. אמנם נותר לי ספק בשאלה אם הדגימה השניה של שיער גוף הייתה הכרחית, אך סברתי בסופו של דבר כי גם אם נלקחה שלא לצורך, מדובר בטעות בתום לב של החוקרים, ובפגיעה שאינה עולה כדי סעד קיצוני של פסילת ראיה, אשר בסופו של דבר הושגה שלא באמצעי פסול.

80. אביא תחילה את הוראות החוק הרלוונטיות לענייננו, ואז אסביר את מסקנתי.
חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגוף ונטילת אמצעי זיהוי), תשנ"ו-1996 קובע בסעיף 11ב.
(א) (1) כי שוטר מוסמך ליטול מאדם **אמצעי זיהוי**, אחד או יותר אם הוא **חשוד בעבירה ונחקר בקשר לחשד האמור לאחר שהוזהר לפי דין**;
"אמצעי זיהוי", על פי סעיף 1 לחוק הם טביעות אצבעות, דגימת תאי לחי, דגימת שיער, דגימת דם מזערית או תצלום.

סעיף 11 ה' לחוק קובע כי אם כבר ניטלו מאדם אמצעי זיהוי, אין ליטול ממנו אמצעי זיהוי שוב אלא בתנאים מסויימים, אשר אחד מהם הוא כי **אמצעי הזיהוי שכבר ניטלו אינם כלולים במאגר או שהם כלולים במאגר אך אינם מלאים, ולא ניתן להפיק מאמצעי הזיהוי שניטל בעבר נתוני זיהוי מלאים**;

הוראה רלוונטית נוספת קיימת בסעיף 11 ז' לחוק, המסדיר את סמכויות החיפוש עם או בלי הסכמה כך:

בקשת הסכמה וסמכות שימוש בכוח (תיקון מס' 1) תשס"ה-2005

11ז. (א) אמצעי זיהוי יינטל מאדם לפי הוראות סימן זה רק לאחר שהתבקשה הסכמתו

לכך, ולאחר שנמסר לו כי ניתן לעשות בנתוני הזיהוי שהופקו מאמצעי הזיהוי לצורך הכללתם במאגר, לצורך אימות או עדכון הנתונים שבמאגר, או לצורך השוואתם לנתוני הזיהוי שבמאגר כאמור בסעיף 11ד; ולענין נטילת דגימת דם מזערית, יימסר לאדם גם על החלופות לנטילה זו אם יסרב לה, כמפורט בסעיף קטן (ב), וכן תוסבר לו המשמעות המשפטית של סירובו כאמור בסעיף 12(ב).

(ב) התבקשה הסכמתו של אדם לנטילת דגימת דם מזערית, ולא נתן האדם את הסכמתו לכך, תתבקש הסכמתו לנטילת דגימת תאי לחי או דגימת שיער, ויראו אותו לענין סעיף 12(ב), כמי שסירב לנטילת אמצעי זיהוי רק אם סירב גם לכך.

(ג) על אף הוראות סעיף קטן (א) רשאי שוטר ליטול מאדם אמצעי זיהוי שהוא טביעת אצבעות, דגימת שיער או תצלום, תוך שימוש בכוח סביר כאשר האדם לא נתן את הסכמתו לנטילה, ובלבד שהזהירו בדבר הכוונה לעשות שימוש בכוח כאמור; ואולם לא ייטול שוטר מאדם דגימת שיער תוך שימוש בכוח לפי הוראות סעיף קטן זה אלא לאחר שניתן לכך אישור מאת קצין משטרה; הוראות סעיף 3(ג) ו-(ד), יחולו, בשינויים המחויבים, לענין אישור קצין משטרה לפי הוראות סעיף קטן זה.

(הדגשה שלי רש"כ)

ראוי גם לציין שסעיף 12(ב) לחוק קובע כי אדם המסרב לנטילת אמצעי זיהוי ע"פ חוק, ולא היה ניתן לערוך באופן סביר את הבדיקה בשל סירובו, דינו למאסר לשישה חודשים.

81. שוכנעתי מהראיות שהובאו בפני, כי היה צורך ליטול ממנו דגימה ביולוגית וטביעת אצבע, בהתאם להוראותיו של סעיף 11 לחוק, למרות שנלקחו ממנו דגימות דנ"א וטביעות אצבע גם בעבר. אנשי המשטרה החוקר סגס, הקצין מרגי, וחוקר הזירה אורן דליות העידו על כך בנוגע לשתי הדגימות - של יום 1.7.18, ושל יום 4.7.18.

82. איש הזיהוי אורן דליות העיד כי שוחח עם מעבדת טביעות האצבע ונאמר לו שלנאשם אמנם יש טביעת אצבע במאגר, טביעה ישנה, שלא ניתן להשוות אותה למעתיקים שדליות הביא (עמ' 161 ש' 2 ואילך). דליות גם העיד כי בשיחה עם מעבדה נאמר שהדגימה הראשונה שנלקחה אינה מספיקה ולכן השתתף בביצוע הדגימה השניה. בהמשך עדותו (עמ' 186 ש' 7) דליות אישר שלנאשם היו דגימות של דנ"א וט"א במאגר, כי כך היה רשום במחשב, אך הגיעה דרישה לדגימה נוספת, כי רק אם הדגימה טובה ניתן לעשות בה שימוש, וכאן לא היה די במה שנדגם בעבר. באשר לטביעת האצבע, דליות העיד שבמעבדה מיקדו אותו, והבהירו איזה חלק בידו של הנאשם יש לדגום, והוא אכן דגם את החלק העליון של כף היד על פי ההוראה (עמ' 188 14). דליות ענה לשאלת הסנגור, כי ההוראות ניתנו לו בטלפון, והוא לא מילא על כך מזכר כתוב.

83. החוקר סגס העיד (עמ' 235 ש' 21) כי הוא סבור שלא הייתה כלל דגימת דנ"א של הנאשם במאגר, טענה שסותרת את דברי דליות, אשר כאמור, אישר שהייתה דגימה לפני האירוע. סגס הסביר כי העבודה היא ממוחשבת, וכי המחשב מעודכן לפי החוק, כך שאם יש דגימת דנ"א, ידוע כי אסור ליטול דגימה נוספת.

84. הקצין מרגי העיד (עמ' 302 ש' 28 ואילך) שישנם מקרים בהם מגלים שיש בעיה בדגימה של טביעות אצבע או של דנ"א, וכי למיטב זכרוננו גם בחקירת תיק זה "היה משהו" לפני מעצרו של החשוד, אבל הוא לא היה תקין. הקצין לא זכר היטב את הנסיבות.

85. מצאתי, למרות קיומם של מספר סימני שאלה, כי לא נפל פסול בפעולות המשטרה בנטילת דגימות השיער והטבעת האצבעות של הנאשם. ראוי היה אמנם כי תהיה הבהרה בכתב, במזכרים של זמן אמת, מדוע נוצר צורך תכליתי לדגום את הנאשם מחדש, למרות שבעבר ככל הנראה כבר ניטלו ממנו טביעות אצבע ודגימת גוף, ואולם היעדרו של רישום, הגם שהוא מהווה מחדל חקירתי, איננו מחדל חמור במקרה זה, ובוודאי שאינו מזכה את הנאשם בסעד מרחיק לכת של פסילת ראיה של דנ"א או טביעות אצבע.

86. הפעלת הכוח נעשתה כדין, לתכלית חקירתית ראויה, ובשל התנגדות נחרצת של הנאשם לתת דגימה מרצונו. מדובר בהתנהגות ברת עונשין שהעונש לצדה על פי חוק הוא מאסר לשישה חודשים. החיפוש נערך על פי הוראות החוק שלעיל באישור קצין. אמנם אין על כך רישום, אך שוכנעתי כי היה טעם ענייני לדגום את הנאשם מחדש, וכי טעם זה עומד בהוראת סעיף 11 לחוק.

87. שוכנעתי כי צוות החקירה פעל בפעם הראשונה על פי הוראות שהתקבלו מהמטה הארצי (ראה רישום שיחת סגס עם ראש המעבדה ועם עליזה רזיאל כפי שמתועדת במסמך ת/47). גם גרסתם של דליות ושל מרגי, על כך שהייתה בעיה בדגימות, הייתה אמינה ומשכנעת, חרף היעדר נימוק בכתב בזמן אמת.

88. הפעלת הכוח בפעם השנייה, ביום 4.7.18, נדרשה כדי לקחת מהנאשם המתנגד טביעות אצבע, על פי דרישת המעבדה, שנתנה הוראות לדליות. באשר לדגימת הדנ"א השנייה, לא הובא בפני הסבר משכנע וחד משמעי לשם מה נעשתה. כפי שיפורט, מומחית הדנ"א איילת רשף כלל לא הסתמכה על בדיקה זו, ולמעשה השיערות שנתלשו מהנאשם באותה בדיקה נשלחו חזרה לתחנה מבלי שנעשתה בהם כל בדיקה. היה מדובר אפוא בפעולה שהתבררה כמיותרת. חרף האמור, אנשי המשטרה שהשתתפו בביצוע הפעולה, ובראשם הקצין מרגי, הותירו רושם טוב אמין וענייני, ונתתי אמון בעדותם, כי בזמן אמת סברו כי יש צורך בדגימה נוספת, כי הראשונה לא הייתה טובה דיה. אמירה זו לא ממבוססת על כל מזכר, ואם אכן היו שיחות טלפוניות עם המטה הארצי שבהם התבקשה בדיקה נוספת ביום 4.7.18, הדבר לא תועד. מדובר במחדל חקירתי, ובחקירה לא מסודרת דיה. יחד עם זאת, אין בפגם החקירתי להוות משקל כדי פסילת ממצא הדנ"א. כאמור, הפעלת הכוח בפעם השנייה הייתה מוצדקת כי נדרשו טביעות אצבע והנאשם התנגד להטבעה.

89. אילולא התנגד הנאשם לפעולות החיפוש הגופני באופן נחרץ וכוחני, היה העניין כולו מסתכם בנטילה של דגימת פנים לחי מפיו במטוש. במקרה כזה, גם אם נניח שמדובר בדגימה מיותרת, לא היה מדובר כלל בהפעלת כוח או בגרימת אי נוחות לנאשם. אי הנוחות שנגרמה לנאשם, בגין הכנעתו לשם תלישת שיער, ונטילת ט"א, הנה תוצאה של התנהגותו הסרבנית של הנאשם בניגוד לחוק המחייב לתת דגימה וקובע עונש למי שלא עושה

זאת. לא ראיתי, לסיכום, כי זכויות הנאשם נרמסו, וגם נפל פגם כלשהו בפעולות, אין בכך כדי לפסול את ראיות הדנ"א. בחקירה נאספו ממצאי טביעות אצבע ודנ"א, אשר היה צורך חקירתי חשוב להשוותם עם נתוני של חשוד. חזקת תקינות הפעולה השלטונית מביאה להנחה כי לא היה ניתן להשוות את הממצאים עם הנתונים שהיו אז במאגרים, אחרת, מדוע שיבוצעו פעולות מיותרות? דומני שבכך מוצה עניין זה.

שרשרת מוצג - מאגר דנ"א

90. ממצאי הדנ"א והט"א מרכבה של המתלוננת הגיעו, כפי שצוין, למעבדה הביולוגית, אל המומחית איילת רשף והיא הוציאה אותם מאריוזותיהם האטומות (ראה סעיף 65 לעיל).

91. גם הדגימה שנלקחה מהנאשם ביום 1.4.18 הועברה למטה הארצי. ביום נטילת הדגימה הראשונה, 1.7.18, אורן דליות מילא דו"ח תפיסת מוצג (ת/30), בו ציין שהכניס את שיער ידו של הנאשם במעטפה חדשה שסומנה א.ד. 6, ואת השיערות שנלקחו מהרגל למעטפה חדשה שסומנה א.ד. 7. שתי המעטפות התקבלו באותו יום ע"י החוקר סגס (מזכר ת/62) אשר הכניס אותן לשתי שקיות מתניר שסומנו T 0494936 ו T 0494937. סגס מילא טופס לוואי למוצגים (ת/49) **ויעד לשלוח את המוצגים למאגר דנ"א**. למחרת הסיע הבלש **שי מזרחי** את שתי השקיות לירושלים ומסר אותן במטה הארצי (מזכר ת/75 מיום 2/7/18). השקיות אכן התקבלו מידיו של שי מזרחי במטה הארצי על ידי **השוטר אהוד וקנין**, אלא שבמקום להעבירן **למאגר דנ"א**, כפי שצוין בטופס שסגס מילא, ועקנין העביר את שתי שקיות המטניר עם השיערות **למעבדה הביולוגית** (ראה ת/76 דו"ח קבלת מוצגים לבדיקה). ניתן גם לראות במוצג ת/47 שמישהו מחק בכתב יד את המילה "מאגר דנ"א", וכתב במקומו את המילה "ביולוגית".

92. לא ברור אם מדובר בטעות של השוטר ועקנין, אשר החליט לתקן את טופס הלוואי, ולהעביר את המוצג למעבדה הביולוגית במקום למאגר, או שמדובר בשגגה של השוטר שי מזרחי, ששינה הכתב יד את הטופס של סגס שבו נכתב במפורש שמדובר בדגימת שיער המיועדת למאגר. וקנין נחקר בנושא, ושלל שהוא על דעת עצמו תיעל את הדגימות למעבדה הביולוגית, אף השיב כי אינו יודע לתת הסבר (עמ' 353 מיום 4.10.21).

93. טעות, שבגללה דגימה מגיעה למעבדה ביולוגית במקום למאגר, עלולה להיות הרת גורל, ולהביא לפסילה של ממצא השוואת דנ"א. ואולם במקרה זה, בניגוד לטענות ההגנה בסיכומיה, מצאתי כי **המחדל תוקן בוודאות**, וכי המומחית איילת רשף מהמעבדה הביולוגית לא פתחה כלל את המעטפות עם דגימת השיער, אלא הבינה מיד כי התקבלו אצלה בטעות, **ושלחה אותן ליעודן המקורי - למאגר דנ"א**.

94. בחוות הדעת של המומחית רשף (ת/104) הבודקת ציינה כי שתי שקיות שמספריהן T 0494936 ו T 0494937, ושנכתב עליהן כי **מדובר בשיערות שנלקחו מהעצור ניר עלי שסירב בתוקף למסור דגימות די אן איי - לא נפתחו, והועברו על ידי רשף למעבדת מאגר לצורך אפיון DNA**.

95. בעדותה בבית המשפט רשף העידה כי העבירה את דגימות השיער למאגר לבדיקה, וכי כעבור מספר ימים, ביום 5.7.18, כשהגיע משלוח נוסף של דגימות שיער, לא היה בהן צורך, כי המאגר כבר העביר לשימושה פרופיל דנ"א של החשוד (עדותה מיום 1.6.21 עמ' 312 ש' 21). העדה נשאלה על ידי ההגנה, שהחזיקה בידה את תיק העבודה של המומחית, לגבי שיחה שקיימה עם ראש המעבדה אז רוני גפני ועם קצין בשם יורם בן, ששמו עלה במסמכים הנוגעים לדגימה השנייה שנלקחה מהנאשם ביום 4.7.18, ואישרה כי היא אכן זוכרת שיחה לגבי נטילת דגימה שניה, אך כאמור, העידה **שלא היה בסופו של דבר צורך בדגימה נוספת**, כי המאגר כבר העביר לה פרופיל של הנאשם על פי הדגימות הראשונות מיום 1.7.18 שהיא העבירה לבדיקת המאגר.

96. בהמשך לאמור, העדה הבהירה כי היא החזירה את הדגימות מיום 4.7.18 חזרה לתחנה "כפי שזה". העדה הסבירה כי ככל הנראה במאגר ביקשו דגימות נוספות, אבל ללא צורך בסופו של דבר. העדה העידה כי היא עצמה **לא אפיינה שיערות כמוצג במשך 20 שנות עבודתה**, ובכך שללה כל אפשרות לטעות, שמא השוותה את שיערו של הנאשם למידע שבמאגר, במקום להשוות את הממצא הביולוגי ממשקפי השמש ומהחומר החשוד כדם שנאסף מהרכב של טובה.

97. על פי חוות הדעת והעדויות, **החומר החשוד כדם**, שהיה בצבע אדום, והגיב לבדיקת פנול פטלאין, והוא כנראה אכן דם (עמ' 314 ש' 16) **מתאים לדנ"א של הנאשם. גם שני המטושים שנדגמו ממשקפי השמש כללו פרופיל המתאים לדנ"א של הנאשם**, ופרופיל נוסף חלש שאריתי. ההתאמה הסטטיסטית של השכיחות נאמדת באומדן של אחד ליותר ממילארד פרטים.

98. העדה איילת רשף, מומחית ותיקה בדימוס של המעבדה הביולוגית של מז"פ, הנה עדה אמינה שעדותה מקובלת עלי ללא סייג. שוכנעתי כי בפעולתה העירנית, רשף הבינה מייד, לאחר שקראה את דברי הלוואי שצורפו לדגימת השיער, שדגימות השיער מיועדות למאגר, ולא לבדיקה אצלה במעבדה הביולוגית, וכי לא פתחה את השקיות כלל והעבירה אותן למאגר.

99. דבריה של רשף, והדברים שרשמה בתיק העבודה, נתנו הסבר מסוים מדוע נלקחה דגימת שיער שניה מהנאשם, וזאת כי כנראה מומחי המטה הארצי ראו בזה צורך. שוכנעתי כי בסופו של דבר, כפי שרשף העידה, היא שלחה את דגימות השיער של הבדיקה השנייה חזרה לעפולה, מבלי שנפתחו. מכאן **שמתייתר לחלוטין הדיון בשאלת שרשת המוצג לגבי הדגימות המאוחרות, שהתבררו כמיותרות**. להגנה טענות כי שרשרת המוצג של הדגימות השניות נפגמה, אך כאמור, דגימות אלה אינן רלוונטיות למחלוקת, ולכן לא אדון בטענות אלה. **אני נותנת משקל מלא לחוות הדעת ת/104 של איילת רשף, ומקבלת את ממצאיה כלשונם.**

התאמת טביעות האצבע

100. בחוות דעתה של המומחית להשוואת טביעות אצבע, רפ"ק יעל שירוני (ת/106), נמצא כי **טביעת אצבע** המפורטת בסעיף 2 לטופס ת/34 של החוקר דליות, מט"א 1000-667-2018, **שנלקחה מידית פתיחה** (צד חיצוני) של דלת נוסע קדמית ימנית רכב מסוג קיה ספורטג של המתלוננת טובה, מתאימה לטביעת האצבע שנלקחה מהנאשם ביום 4.7.18.

101. ההגנה בסיכומיה טענה שיש לפסול את חוות דעת הט"א, וזאת בהמשך להנגדותו של הסנגור להגישה. צוין כי המסמך נושא את התאריך 13.1.20 (כשהחקירה התנהלה ביולי 2018), ומכאן שפעולת הבדיקה, שהיא פעולת חקירה, נעשתה זמן רב אחרי שהחקירה תמה, ואף אחרי שכתב האישום הוגש. נטען כי ביצוע פעולת חקירה אחרי הגשת כתב אישום עומדת בניגוד ל"**הנחיית פרקליט המדינה 6.11 - השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום**", הקובעת כי ככלל, אין לבצע פעולות חקירה אחרי הגשת כתב אישום.

לא שוכנעתי כי נפל בהתנהלות שיש בו לפסול הראייה. הנחיית פרקליט המדינה קובעת, לצד הכלל כי חקירות יסתיימו טרם הגשת כתב אישום, גם שורה של יוצאים מהכלל, אשר במקרים המתאימים יצדיקו לחקור גם אחרי הגשתו.

החריג היוצא מהכלל הרלוונטי לענייננו מופיע בסעיף 10 להנחייה, הקובע במפורש כדלקמן:

10. **חומר חקירה שנתבקש טרם הגשת כתב האישום והתקבל לאחריו, לא יחשב כ"השלמת חקירה" לצורך הנחיה זו לרבות תוצרים שהתקבלו במענה לבקשה לעזרה משפטית, תמלילים, חוות דעת וכדומה.**

102. בחוות דעת טביעות האצבע צוין במפורש כי הדגימות הועברו למעבדה עוד ביום 1.7.18, וסבורני כי מטעם זה יש לדחות את התנגדות ההגנה להגשת חוות הדעת (עמ' 321 ש' 26).

אמנם קבלת חוות דעת זמן רב אחרי חקירה אינה עניין מובן מאליו, ואולם המאשימה טענה, וההגנה לא שללה טענה זו, כי **זיהוי ראשוני של ט"א** היה קיים בתיק עוד בשלביו המוקדמים. ניתן לראות כי בחקירתו של הנאשם מיום 5.7.18, הוטח בו במפורש כי טביעות אצבע שלו נמצאו על דלת רכבה של הנהגת (ת/79 ש' 29), מה שמוכיח כי לא מדובר בעניין ראייתי מפתיע, וכי ההגנה ידעה מהותית עוד טרם הגשת כתב האישום כי קיים ממצא הט"א. הוזכר על ידי המאשימה כי מדובר בתיק שהוגש בסד זמנים תוך מעצרו של החשוד, ללא שהתקבלה, טרם ההגשה, חוו"ד רשמית (עמ' 322 ש' 4). עולה מהדברים כי בפועל ההגנה לא הופתעה כלל וניהול הגנתה לא ניזוק כתוצאה מהאיחור המשמעותי שבו צורפה לתיק חוות הדעת.

103. בעדותה של המומחית שירוני, שעיינה בתיק העבודה שלה, היא העידה כי החוקר סגס פנה למעבדת ט"א רק ביום 22.12.19 בדרישה לקבל את חוות הדעת, ואזי בוצעה הבדיקה ביום 13.1.20. העדה הבהירה כי **ללא בקשה מפורשת, הבדיקה לא מבוצעת** (עמ' 323 ש' 19). לפי דברים אלה מדובר במחדל של תחנת עפולה, שאמנם שלחה את הממצאים למז"פ בעת החקירה, ובטרם הוגש כתב אישום, אך את מכתב הדרישה להכין חוו"ד, שבלעדיו המעבדה אינה מבצעת בדיקות, שלחה רק בסוף שנת 2019. נראה כי על המשטרה לרענן נהלים, ולהעביר דרישות ברורות לערוך השוואה, ולא רק את דגימות עם טופס לוואי, ואולם אני עדיין סבורה כי שליחת מלוא החומר למעבדה בעת החקירה, מכניס עניין זה לגדרו של סעיף 10 להנחיית פרקליט המדינה, וכי

לא מדובר ב"פעולות חקירה" אשר ההנחייה אוסרת על ביצוען ללא אישור אם כבר הוגש כתב אישום.

104. העדה שירוני העידה בפירוט רב, השתמשה באמצעי הדגמה מוגדלים לצורך המחשה, לגבי השוואה ב-12 נקודות לפחות בין המעתיקים לדגימה של הנאשם. הבדיקה נבדקה בביקורת כפולה על ידי מומחית נוספת (עמ' 331 ש' 1). המומחית הותירה רושם מקצועי וטוב. ועדותה לא נסתרה בחו"ד נגדית.

105. ההגנה טענה כי העדה סתרה עצמה, כשטענה בחו"ד שהסתמכה על המעתיק שנלקח מהנאשם ביום 4.7.18, ואילו בעדותה העידה שהשתמשה במעתיק שהיה קיים במערכת בשנת 2017. נטען כי סתירה זו פוגמת באמינות חוות הדעת. דין הטענה להידחות, ומצאתי טעם והגיון בגרסת העדה כי שני המעתיקים, זה משנת 2017 וזה משנת 2018 ממילא זהים, וכי הממצאים על שני הטפסים, אחד מ-2018 והשני מ-2017, מכילים טביעות אצבעות אשר זהות ביניהן (עמ' 327 ש' 7). העדה הסבירה כי העדיפה לעבוד עם טופס אחד ולא עם האחר בגלל שיקולי נוחות ואפשרות להגדיל את המעתיק, ודבריה מקובלים עלי. אני מקבלת את חו"ד כמוצג קביל ללא כי פגם במשקלו.

משקלם של ממצאי ה-DNA והט"א.

106. טביעות אצבע וממצא דנ"א הן ראיות נסיבתיות, אשר משקלן נקבע בהתאם לנסיבות האירוע הרלוונטיות. כשנמצא ממצא של טביעות אצבע או של דנ"א של אדם במקום, ושעה שאין הסבר תמים ולגיטימי לכך, שהוא חלופי להסבר המפליל - **ניתן לבסס על ראיית דנ"א או על ראיית טביעת אצבע הרשעה גם כשמדובר בראיה יחידה.**

ראו לעניין זה את דברי ביהמ"ש העליון בע"פ 149/12 אלמליח נ' מ"י (24.9.12) מפי כב' השופטת ארבל:

"להשקפתי, ניתן בנסיבות מסוימות להרשיע נאשם על יסוד ראיית דנ"א הניצבת לבדה. אף לטעמי, יש לגזור לעניין זה גזירה שווה מההלכה הנוהגת בשיטתנו באשר לראיה של טביעת אצבע (בכפוף לאמור להלן). זו מורה כי ניתן לבסס הרשעה בפלילים על טביעת אצבע כראיה יחידה ובלבד שאין בראיות שבאו בפני בית המשפט הסבר 'תמים' להימצאותה של הטביעה, במידה המקימה ספק סביר באשמתו של הנאשם"

ראו גם את ההחלטות בע"פ 5459/09 שוורץ נ' מ"י (20.7.15), ע"פ 9724/02 אבו חמאד נ' מ"י (22/10/03), ע"פ 3132/10 שעלאן נ' מ"י (21.3.13), וע"פ 8479/13 אבו לשין נ' מ"י (3.8.15).

טביעת אצבעו של אדם ייחודית רק לו. דגימת דנ"א היא צופן גוף ייחודי. ראיות נסיבתיות אלה חזקות, במקרים מסויימים, מראיה ישירה של זיהוי אנושי, שבו עלולות ליפול טעויות, וזאת כמובן רק היכן שאין לממצא הסבר הגיוני ותמים.

107. בעניינו, כאמור, על רכבה של המתלוננת טובה נמצאה טביעת אצבע של הנאשם, על הידית של דלת הנוסע הקדמית, שאותה התוקף פתח ודרכה נכנס והכה אותה. דנ"א נמצא בתוך חומר החשוד כדם שנלקח

מכיפוף פח קטן בדלת האחורית ימין של הנוסע, מקום המתאים להתלהמות האלימה של התוקף שהכה ברכב, כפי שניתן לראות סרטונים, ובעדותה של טובה. דנ"א נמצא גם על משקפי השמש שהחוקר דליות אסף מהרכב, ואשר לדבריו טובה ובעלה אינם שלהם, אלא נשמטו ע"י התוקף.

108. ההגנה הציעה שורה של תרחישים חלופיים לתרחיש כתב האישום, להסביר את הממצאים, ואולם דין כולם כאחד להידחות. למעשה לא הוצע אף הסבר איך הגיע ממצא אחד, שלא לומר כל השלושה, לרכב המתלוננת. טיעונים כלליים, על כך שהיה זיהום בבדיקה, שנטענו בחריפות לשונית, לא כללו למעשה הסבר הגיוני מדוע שהדנ"א של הנאשם יגיע לרכב.

109. טובה העידה כי הרכב היה במצב מצויין, נקנה כשנה קודם, וכי רק בעלה והיא נוהגים בו ומטפלים בו. לאחר האירוע, המתלוננת הבחינה בנזקים חדשים לרכב: "יש עיקום בחלק העליון של האוטו מצד ימין, במראה מצד ימין יש סימנים וחבטות קטנות ועל דלת ימין יש סימנים של בעיטות ושריטות" (עמ' 12 ש' 14).

110. לגבי המשקפיים, טובה העידה כי ראתה אותם ברכב עוד באירוע, כשיצאה מהרכב חבולה, אולם אז לא ייחסה לעניין חשיבות, ובהמשך עניין המשקפיים נודע לה מהמשטרה. רוני העיד כפי שכבר פורט, כי בסמוך לשעה 16.00 כבר הביא את הרכב הביתה, אחרי שהרכב נשאר חונה ונעול במקום האירוע. לדבריו מציא את המשקפיים ברכב, ומיד הבין שאינם שלו. גרסתו אמינה עלי ללא ספק. ההגנה טוענת בסיכומיה, כי הותרת הרכב במקום טרם בדיקת המשטרה, במשך מספר שעות, פותחת פתח לתסריטים חלופיים. נטען כי אדם לא מוכר הזיז את הרכב בסמוך לאחר האירוע, ועל כך אין מחלוקת, ואולם אין בכך כל קשר לנאשם, ואין הסבר להימצאות חומר ביולוגי שלו, ולטביעות אצבעו על הרכב.

111. אזכיר שוב כי הנאשם לא נתן כל גרסה, ובדבריו טען שאינו זוכר את יום האירוע כלל. לגבי האירוע עצמו, הנאשם, באמצעות בא כוחו, טוען אליבי. אם אכן הנאשם לא היה במקום כטענת המאשימה - איך יכול להשאיר את דגימות גופו על הרכב? איך הגיעו לפני הרכב משקפיים עם דנ"א שלו? ההגנה טענה, בלשון רפה יש לומר, בסיכומיה, כי קיימת אפשרות שהנאשם נגע ברכב בעת שחנה ללא השגחה ליד ביתו. טענה זו רחוקה מלהסביר את עניין המשקפיים, שנמצאו כאמור בפנים, כשהרכב היה נעול על פי עדותו של רוני שמהימנה עלי, ושומר כי הוא נעל את הרכב ונטל עמו את המפתחות (עמ' 92 ש' 1 ואילך).

112. אילו ביקש הנאשם לשכנע כי יתכן ונגע נגיעה תמימה ברכבה של המתלוננת ברחוב מגוריו או בנסיבה אחרת, למרות שאינו זוכר את יום האירוע כלל, היה מצופה שיחזק את טענתו בראייה כלשהי, עדות של עד ראייה, או מצלמות אבטחה, לדוגמא אלה של השכן כרסנטי, החולשות על המקום, וניתן היה לצפות כי ההגנה תמצה מהן ראייה מזכה אילו היה ניתן. מדובר בטענה קלושה מאין כמותה.

113. בצילום ממוסך הונדה (ת/40) בעת האירוע בין הנאשם וטלי, ניתן להבחין בבירור שעל ראשו של הנאשם משקפיים ממתכת. ניתן לקבוע כי מדובר במשקפיים מסוג דומה מאד לאלה שאורן דליות מצא ברכב (ראה ת/29, דו"ח מסכם, צילום 14). עניין משמעותי זה מצטרף לעדותם המשכנעת של טובה ורוני על כך שהמשקפיים אינם שלהם אלא של התוקף. ההגנה טענה כי יתכן והמשקפיים הם של רוני, ונאחזה בדבריה של טובה על כך שגם לרוני יש משקפי רייבאן. מיותר לציין שאין בתיאוריה זו כדי להציע הסבר להימצאות הדנ"א של הנאשם על המשקפיים.

114. טענות נטענו גם על כך שדליות לא דגם ממצאים מתוך הרכב, וביכר לדגום את הדלת החיצונית. על כך השיב דליות שמניסיונו, לא ניתן לדגום טביעות אצבע מבד, או מחומר של ה"דאשבורד" (עמ' 173), וכן הסביר כי החליט לדגום את המקומות שבהם התוקף נגע, על פי סיפור האירוע כפי שזה הצטייר מהראיות שהוצגו בפניו (עמ' 165). בנוסף, אורן העיד שפנים הרכב היה מגואל בדמה של טובה, עניין שזיהם בדיקה אפשרית. דליות זיהה חומר החשוד כדם בכיפוף הפח והניח מיד ששם נפצע התוקף בעת שהזיק לרכב.

115. כפי שכבר צויין, על ידיו של הנאשם, נמצאו, בעת שנעצר בנמל התעופה, חבלות קטנות שמדממות קלות, שהסבירו את ממצא הדם על הכיפוף ברכב. מצאתי את שיקול דעתי של חוקר הזירה דליות כשיקול דעת מקצועי וסביר, ולא ראיתי בטיעונים על מחדליו לכאורה כל ממש.

116. אני קובעת כי ראיית הדנ"א בשני מקומות, וראיית הט"א, יש בהן, כל אחת בנפרד, וכמובן שכולן יחד, להוביל לקביעה מוצקה כי הנאשם תקף את טובה כנטען, וזאת גם אילולא היו מצטברות ראיות רבות נוספות כפי שכבר פורט, לאשמתו של הנאשם ולזיהויו כמי שתקף.

התנהגות הנאשם וגרסאותיו.

117. למרות שניתן היה לסיים כאן ולקבוע את אשמתו של הנאשם על בסיס צבר ראיות נדיר באיכותו ובמשקלו, עדיין, ראוי, למען שלמות התמונה, להתייחס למסקנות שעולות מהתנהגותו של הנאשם בעת החקירה, ולגרסתו מעל דוכן העדים, שבה, בפועל, לא הכחיש את המיוחס לו. לכל אורך ההליך, החל מהמעצר, הוזכר מצבו הרפואי של הנאשם, הסובל מנכות בגין תאונת דרכים קשה משנת 2013. עניין זה יילקח בחשבון, ואולם, כפי שיפורט בהמשך, לא מצאתי בנתוניו הרפואיים של הנאשם, אשר בגינם כשלעצמם צר לי עליו, כדי להסביר את התנהגותו או כדי לבטל את הרושם השלילי שהנאשם הותיר.

118. הבלשים עמית בן אודיז וניסים לוי, נשלחו לשדה התעופה ואיתרו שם את הנאשם לאחר הפקדת המזוודות (עמ' 60 ש' 2). על פי הכרטיס שבידו, עמד לטוס לפריז, ועל פי הקבלה (ת/15) רכש באותו יום 29.6.18

בשדה התעופה כרטיס משולב לפריז- מקסיקו - אמסטרדם - וחזרה לתל אביב בספטמבר. אביו של הנאשם טוביה עלי מסר בחקירתו ת/101, כי רק ביום האירוע התברר לו שבנו החליט לטוס לחו"ל. מדובר בהתנהגות חשודה של מי שמתכוון להימלט מחקירה, ושלגביה, כמו על כל עניין אחר, הנאשם לא נתן כל סבר. החוקרים סגס והייב ניסו להעמיק את הבדיקה, ופנו לשירותי אשראי ולשדה התעופה כדי לברר מתי שולם והוזמן בפועל הטיול הממושך (ראה ת/54), אך ללא הצלחה. חרף היעדר ממצא וודאי, ובהיעדר גרסא נוגדת, אני סבורה כי מדובר בהתנהגות מחשידה, של מי שהתכוון לברוח. הפסיקה קבעה שנסיבות הימלטות של חשוד מהווים ראיה ברת משקל רב לאשמה (ע"פ 7049-20 **חביב אלטורה נ' מדינת ישראל** (26.6.22); ע"פ 365/81 **טוביה אושרי נ' מ"י** (26.12.83), ת"פ (י-ם) 460/09 **מ"י נ' אליאור חן** (30.11.10)).

119. הנאשם איים על החוקר סגס (ראה סעיף 72). מצאתי את עדותו של החוקר אמינה, כמו גם את התיאור שבמזכר ת/61, שם ציין כי הנאשם חשף שינוי, איים "לטרוף" אותו ואיחל לו איחולי מוות. לא ראיתי משקל לכך שקצין משטרה בשם ראנם לא העיד על האירוע (בניגוד לטענת ההגנה), שכן על פי סגס, אותו ראנם הגיע לאחר שהאיום כבר הושמע ולא שמע אותו. הנאשם הודה בתשובתו לאישום כי היה יכוח בינו לבין החוקר, אך לא מעבר לכך, ואילו במשפט, כמו על כל רוב המיוחס לו, טען כי אינו זוכר. ההגנה טענה בסיכומיה כי מדובר בביטוי סתמי, שאינו מהווה בפועל הקנטה או הפחדה שעה שמדובר בבן אנוש שבפועל אינו מסוגל לטרוף, ואילו אני סבורה כי מדובר באמירה כוחנית ומאיימת, שלוותה בקללות, ואשר נאמרה תוך התנגדות לפעולות חקירה, ותוך איחול לחוקר שרע יקרה לו ולמשפחתו. החוקר העיד כי חש מאוים באותו רגע (עמ' 212 ש' 4), ותחושה זו טבעית לאור המלל וההתנהגות של חשוד באלימות, אשר החוקר מטפל בחקירתו. ההתנהגות עונה על דרישת סעיף 192 לחוק העונשין.

120. האיומים על החוקר, הסירוב לתת דגימות תוך התנגדות פיזית תקיפה, וההתבצרות בשתיקה ובטענות להיעדר זיכרון בחקירות, כל אלה מהווים התנהגות שלילית התורמת להוכחת האשמה. פסיקת בית המשפט העליון קבעה כי סירוב לתת דגימה מהווה התנהגות מפלילה, אשר מהווה ראיה לאשמה (ע"פ 1888-02 **מדינת ישראל נ' מקדאד מקדאד** (3.7.02) ע"פ 4988-08 **איתן פרחי נ' מדינת ישראל** (1.8.11) **אברהם חורי נ' מדינת ישראל** (15.3.82) ע"פ 517/86 **ברונקס נ' מדינת ישראל** (9.8.89)). התרשמתי כי הנאשם ביקש להכביד על החקירה ולמנוע את זיהויו, ולכן התנגד פיזית לתת דגימה.

121. גרסאותיו של הנאשם בחקירה אינן אמינות, ויש בהן משקל נוסף לחובתו. בחקירתו הראשונה מליל מעצרו, הנאשם כאמור שמר על שתיקה מוחלטת (ראה סעיף 69 שלעיל). בחקירתו השניה לחוקר חוסאם הייב ביום 2.7.18 (ת/77), הנאשם טען כי **אינו זוכר את כתובת הוריו עם הוא מתגורר בעפולה**, ואף ניסה להרחיק עצמו מזירת האירוע, שהתרחש /ממש ליד שביל הגישה לבית, **כשטען שבפועל הוא מתגורר בראש פינה עם סבתו**. טענה זו נוגדת את גרסאותיהם של אביו ושל אחותו, שמסרו כי הנאשם מתגורר ברחוב שרת יחד עם. בהמשך, הנאשם לא ענה עניינית על השאלות, ורק הלן על מצבו הרפואי, דרש טיפול תרופתי, ולא שינה את גישתו גם כשהובטח לו להילקח מיד עם תום החקירה לרופא בשב"ס. לשאלות שנשאל, הנאשם ענה **"אני לא מבין אותך"** כשהציג לו החוקר סרטונים של אירועי התקיפה, הנאשם סיכל את החקירה בתשובות לא ענייניות

כמו "אני לא רואה" או "אני רואה מלא רכבים".

122. בחקירה נוספת מיום 5.7.18 (ת/79) הנאשם לרוב שתק, וביקש ריטלין, כי לדבריו לא היה מרוכז. החוקר חוסאם הייב התרשם כי הנאשם משנה את עורו בחדר החקירות, שם מגיב כאילו שאינו מבין ועונה לא לעניין, לאחר שמחוץ לחקירה ראה אותו החוקר מדבר לעניין כאדם סביר על ענייני השיקום שעבר (מזכרו ת/90).

123. סברתי גם אני כי הנאשם בחר להתנהג בחוסר כנות ובחוסר יושר בעת החקירה, וכי בחר להסתתר מאחורי נתוניו הרפואיים, שכלל שיהיו קשים, אינם מסבירים את התנהגותו, ואינם מבססים את טענותיו שאינו מבין או שאינו זוכר את אירועי יום האירוע. לנתוניו ולמגבלותיו של הנאשם אתיחס בהרחבה, שכן הנאשם הגיש חו"ד מומחה מטעמו, שעדותו הושמעה בפני, ואולם אציין כבר כעת כי טענתו של הנאשם, כאילו אינו זוכר כלל את יום האירוע ואת הימים שאחריו, אינה אמינה כלל. התרשמתי ממגמתיות בהתנהגותו של הנאשם, ומגישה המעידה על הבנה ואף על מניפולציה מודעת ושקרית.

124. בחקירתו הראשית, הסתפקה ההגנה בגרסה לקונית ביותר של הנאשם, וכל שאמר מטעמו היה כי אינו זוכר את יום האירוע (עמ' 370 מיום 1.2.22). מדובר בגרסה מקוממת ולא פחות, שהרי ניתנה אחרי משפט ממושך, שבו ההגנה לא הותירה אבן לא הפוכה, וחלקה בשם הנאשם כמעט על כל טענה, אף עמדה על חקירה צולבת של המתלוננות ושל העדים כולם. הגישה הלוחמנית לא ברורה, בהינתן הגרסה כי הנאשם כלל לא שלל, כשהגיע יומו להשיב לאשמה, את מה שהוכח במשפט בראיות מוצקות. היה מצופה, אחרי הליך הוכחות מורכב, שהנאשם יעמוד ויזעק את חפותו, יבהיר מדוע לא עשה זאת עד כה, וישפוך אור על המחלוקת. תחת זאת, כאמור, העיד בחקירה ראשית של מספר משפטים בלבד.

125. מיד בפתח חקירתו הנגדית התברר כי הנאשם הוא סטודנט לביוטכנולוגיה במכללת אורט בראודה שנה שלישית, וכי הוא מתגורר במושב אליפלט עם בת זוג, נוהג ברכב (עמ' 406 ש' 1), ועושה בחינות עם התאמות המתאימות לצרכיו (עמ' 382). הנאשם הלן על היחס שקיבל בחקירה, ופירט בהרחבה יחסית, שלא קיבל תרופות, שספג צעקות, וכד', הנאשם גם פירט לגבי תאונת דרכים שעבר ועל הפציעה עמה התמודד (עמ' 375 ש' 21), ואולם לגבי יום האירוע הנאשם טען כי אינו זוכר מאומה. לנאשם הוקרנו מעל מסך מחשב נישא סרטונים מיום האירוע, ומחקירתו, והוא התנער מהם, טען שאינו זוכר וטען כי אינו רואה טוב כי המסך קטן מדי. גם לגבי הסרטון ממוסך הונדה, טען כי אינו מזהה (עמ' 385 ש' 1), וזאת בניגוד גמור למענה לכתב האישום, שבו הסנגור אישר כי הנאשם היה מעורב באירוע התאונה ובמוסך, ובניגוד לזיהוי וודאי של הנאשם על ידי עדים רבים שמכירים אותו, כולל אביו ואחותו.

126. כשנשאל אם יכול להיות שתקף את האישא בעפולה באגרופים ושבר את אפה, ענה כי אינו זוכר, וכשהתובעת הקשתה עליו ושאלה אם הדבר יכול להיות, לא שלל כי הדבר יתכן (עמ' 388 ש' 4). גם כשנשאל

לגבי מעצרו בנתב"ג, וגם לגבי האיומים על החוקר סגס, השיב הנאשם רק כי איננו זוכר (עמ' 392, 393). כשהוצג לו רחוב מגוריו בעת האירוע, מסרטון של כרסנטי, ענה "יכול להיות" ואישר בדוחק, בתשובה לשאלת בית המשפט, כי יכול להיות שזה רחוב משה שרת (עמ' 400 ש' 7).

127. רק בעניין פציעתו ותוצאותיה, הנאשם שיתף פעולה וזכר, וחזר והזכיר, גם בחקירותיו וגם בעדותו כי היה קצין בצה"ל ונפצע בתאונת דרכים קשה. לגבי עניינים אחרים, לרוב התחמק, והתעטף בטענת שכחה כללית של האירועים כולם. כשנשאל מדוע סירב לתת דגימת דנ"א, הנאשם דווקא השיב עניינית, וטען שלא הרגיש טוב, סבל כאבים, לא קיבל תרופות, ולא האמין במשטרה (עמ' 403 ש' 7), וכשהוטח בו כי סירב לתת דגימה כדי למנוע מהחקירה לצבור ראייה מפלילה, הכחיש, וטען שוב כי לא נתן בחוקרים אמון. מדובר בגרסה בלתי אמינה, אשר אינה מסתדרת עם התנהלותו של הנאשם, המצליח, חרף מגבלותיו, לקיים שגרת חיים עצמאית, ואינה מסתדרת, כפי שיפורט, גם עם ממצאי חוות הדעת מטעם ההגנה.

128. טענה של אדם צעיר כי איננו זוכר כלל יום בחייו, שהחל בתאונה עם מספר כלי רכב והסתיים במעצר בשדה התעופה במעצרו, היא טענה חריגה ביותר. תופעה של אובדן זיכרון מוחלט כזה אינה מוכרת להדיטוט, אינה נפוצה והיא טענה הוכחה ושכנוע. אמנם כל טענה של נאשם בהליך פלילי ראוי להתייחסות וגם אדם שטוען כי הוא מסוגל לעוף, זכאי להזדמנות לשכנע כי טענתו הגיונית, ואולם כאן, הנאשם לא הרים את נטל השכנוע לגבי טענתו החריגה, ודבריו מאופיינים בחוסר אמון מוחלט. אני קובעת כי הגרסה לגבי אובדן זיכרון הושמעה כדי לחמוק מהרשעה. ניכר כי הנאשם ביקש לתעתע בחוקרים, כשלא השיב אפילו על שאלות בסיסיות, שהיה בהן לתרום להפללתו, כמו לציין את מקום מגוריו.

129. לא הונח מצע, שיש בו לשכנע כי הבחור הצעיר שבפני, שהשכיל ביום האירוע לרכוש לעצמו כרטיס טיסה לחו"ל, ושבהווה לומד לימודים אקדמיים, לא מזהה את עצמו בסרטון, לא ידע איפה הוא גר, ולא זוכר יום שבסופו נעצר בנתב"ג.

130. כשהתבקש הנאשם להתייחס בשאלה מסכמת בחקירה הנגדית, לכל המיוחס לו בכתב האישום, שב והשיב בכל דבר ועניין כי אינו זוכר מאומה מאירועי אותו יום, ולמעשה לא שלל את המיוחס לו (עמ' 405 ש' 4). לפיכך, בסיום חקירתו מצאתי לשאול את הנאשם, לאור גרסתו כי אינו זוכר, איך הוא מתמודד עם אפשרות כי אכן ביצע את כל המיוחס לו וכי גרם לחבלה טראומתית לאישה. הנאשם השיב כי הוא מסתגר בבית ומתרכז בלימודים, וכי היו מספר הליכי גישור אבל "אין עם מי לדבר" (עמ' 406 ש' 11) אני סבורה כי תשובה זו מוכיחה כי הנאשם פועל מתוך תועלתנות מודעת, וכי הוא לוקה בליקוי מוסרי בעטיו אינו מקבל אחריות על מעשים שעשה, אשר הוכחו מעל לכל ספק.

חוו"ד מטעם פסיכיאטר מומחה.

131. מטעם ההגנה הוגשה חוות הדעת של הפסיכיאטר דר' ירמי הראל. הובהר על ידי ההגנה כי אין כל טענה כי הנאשם אינו כשיר לעמוד לדין, או כי בעת האירוע לא היה מסוגל להבחין בגין מחלת נפש בין טוב לרע, או לשלוט במעשיו. הובהר עוד, בהמשך לטענות של המאשימה, כי הנאשם לא טוען ללקות המחייבת אבחון בוועדת אבחון (ראה סיכומי הנאשם). המאשימה הציעה במהלך ההליך לשלוח את הנאשם להסתכלות פסיכיאטרית, ואף לוועדת אבחון, ואולם הנאשם סירב לכך, והבדיקות לא קוימו.

132. חוות הדעת של המומחה סקרה נתונים אשר הנאשם הציג בפני המומחה בשתי פגישות שקוימו בין השניים. צוין כי הנאשם בן 31 קיים חיים פעלתניים ותקינים, וכי שירת בצה"ל כקצין בשירות, עד לתאונת דרכים שעבר כנהג ביום 5.7.13. הנאשם נפצע בראשו, בפניו ובחלקי גוף נוספים, היה מאושפז בבית"ח רמב"ם במשך כשלושה שבועות, ובהמשך בבית החולים לוינסטין, שם עבר הליך שיקומי במשך מספר חודשים.

133. על פי אבחון פסיכודיאגנוסטי משנת 2015, יש לנאשם הפרעה נירופסיכולוגית ממושכת, המתבטאת בהפרעות בתפקודים שונים, בהם תפקודי קשב, תפקודי זיכרון, למידה ועוד. צוין כי הנאשם פעל בלי להיות מודע לטעויות שלו. יחד עם זאת, צוין כי האינטליגנציה הבסיסית של הנאשם שמורה וגבוהה. אובחנה אצל הנאשם תגובה נפשית קשה בעלת אופי דכאוני ופוסט טראומטי, עם נטייה לפסימיות, ייאוש, ועיוותים בתפיסה העצמית. לנאשם נטייה לוותר לעצמו. לנאשם דיכאון, חרדה, מוצפות רגשית גבוהה, וסימני פוסט טראומה, דימוי עצמי ירוד ותפיסה עצמית שגויה ומעוותת. הנאשם מתקשה לתת אמון לאחרים, ונוטה להשליך על אחרים כוונות נטישה. הנאשם נמנע מקשרים חברתיים ואישיים ומחמיר בכך את מצבו. חוה"ד סקרה מסמכים נירולוגיים וחוות דעת קודמות, באשר לאחוזי נכות שנקבעו לנאשם.

134. הנאשם דיווח למומחה על חוויות קשות בעקבות התאונה, בגינה שקע לדיכאון, התנתק מקשרים חברתיים, וחווה חוסר סבלנות והתקפי כעס וזעם. הנאשם אובחן כסובל מהפרעות פוסט טראומטיות על ידי אנשי מקצוע שונים, ונמצא כי הוא מאופיין בהתקפי זעם, מחשבות טורדניות ודריכות תמידית. הנאשם טופל בתרופות מונעות דיכאון, וכן בקנאביס רפואי, וריטלין. והיה נתון בטיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי.

135. בהווה, צוין כי הנאשם מורחק מעפולה במסגרת תיק זה, מתגורר בליפלט עם חברתו, לומד בכרמיאל, ומטופל בקנאביס רפואי בגלל כאבים בלסת. הנאשם נמצא על ידי המומחה צלול, עם התמצאות תקינה בזמן, במקום ובסיטואציה. שיתף פעולה באופן מלא בבדיקה, ויצר אצל המומחה תחושה של אמינות לגבי תלונותיו. צוין כי לנאשם אין הפרעה בקצב ובמהלך החשיבה, אין מחשבות שווא ואין מחשבות אובדניות. בשאלון DES נמצא כי יש הגברה בדיסוציאציה. הנאשם לא ביטא דיכאון או פסימיות. לא נמצאו הפרעות בשפה או בפרספציה.

136. לגבי האירוע בו מואשם, הנאשם דיווח למומחה כי אין לו כל זיכרון מהאירוע. מאז האירוע, הנאשם מבין שלצאת מהבית יכול להיות מסוכן. לדבריו, "אם זה באמת היה הוא, אז הוא מיוחד מהאלימות הזאת שיש

בתוכו". לדבריו: "אם אני מסתכל מהצד, אז זה פרא אדם, זה אדם מטורף". הפסיכיאטר אבחן ריכוז תקין במהלך הבדיקה, זיכרון פגוע לכל טווחיו, ושיפוט מציאות תקין.

137. במסקנותיו, המומחה מצא כי הנאשם פועל על רקע הפרעה פוסט טראומתית בשל תאונת הדרכים הקשה וחבלת הראש. לאחר האירוע של כתב האישום, מצא המומחה כי הנאשם פעל כמי שסובל מהלם, בלבול וניתוק. הנאשם מתקשה לזהות מצבים משתנים וסיכונים עקב פגיעה בתפקודים הניהוליים. ארגז הכלים שלו מדולל, ואין לו כלים לפעול כהלכה ובגמישות. יש חוסר מידתיות וקושי בוויסות ובקרה. **הוא מתקשה לווסת רגש ותסכול ונוטה לאימפולסיביות.** כל אלה מועצמים בשל הפרעת הPTSD.

138. המומחה סבר שתאונת הדרכים הקלה של יום האירוע היוותה אצל הנאשם טריגר לשינוי באיזון הנפשי. מערכת השיפוט והבקרה התקשו לעמוד בעוצמת האירוע, למרות שלא גרם לפגיעה. הנאשם נכנס למצב דיסוציאטיבי רגרסיבי, עם הגברה של חרדה, ניכור אימה ולחץ, לצד ניתוק מהמציאות. אמירתה של המתלוננת באירוע הראשון כי תזעיק משטרה גרמה לבהלה ובלבול מוגברים.

139. באירוע השני ליד בית הוריו, צפירת הנהגת היוותה גירוי, אשר יכול להכניס את הנאשם **למצב דיסוציאטיבי** קשה, כאשר הוא לגמרי לא בשליטה, מגיב בחוסר פרופורציה, כמי שסובל בעת האירוע מדיסוציאציה ספציפית.

140. המומחה קבע, בסבירות כמעט מוחלטת, שהתנהגות הנאשם כלפי המתלוננת, כפי שנטען בכתב האישום, לא הייתה מבוססת על מעשה תוקפני במודעות מלאה, אלא יותר כתוצאה מכניסה למצב דיסוציאטיבי, כחלק מתסמונת הPTSD, על רקע פגיעת הראש הקשה. יש בכך הסבר להתנהגותו והכחשתו של הנאשם אחר האירוע, וגם לגבי השכחה אז והיום.

המומחה קובע בסבירות מאד גבוהה כי בזמן האירוע הנאשם היה במודעות חלקית וללא שליטה מלאה, ולכן מידת ההבנה שלו את המתרחש היא מופחתת, והאיבוד של האירועים תוך התרחשותם היה מוטעה.

141. מסקנותיו של המומחה הן כי הנאשם היה בעת האירוע במצב דיסוציאטיבי, ללא יכולת שליטה מלאה על תגובותיו. עוד נקבע כי **אכן, לנאשם אין זיכרון של פרטי האירוע, להבדיל מתובנה שלאחר מעשה. ואין לו זיכרון מלא של התנהגותו והאירועים שקרו לו בשעות הסמוכות למקרה.** המומחה העריך לסיכום כי **הנאשם סובל מאמנזיה דיסוציאטיבית באשר לאירוע או אחריו.** המומחה קבע בסבירות גבוהה מאד כי הנאשם היה במודעות חלקית ולא בשליטה מלאה בעת האירועים, ולכן מידת ההבנה שלו את המתרחש היא מופחתת, והאיבוד של האירועים תוך התרחשותם היה מוטעה.

142. למעשה, ניתן לראות כי אין בכל האמור בחוה"ד לסייע לנאשם בהכרעת הדין, שכן אין בחוות הדעת טענת

חפות, אף לא החלשה כלשהי של המצע הראייתי המפליל. להיפך, מובהק כי חווה"ד יוצאת מתוך הנחה כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, והמוכחות, וכי היא ברובה מכוונת להשפעתם של הליקויים מהם הנאשם סובל על התנהגותו באירועים.

143. יחד עם זאת, למרות שלצורך הכרעת הדין, אין לכאורה נפקות לחווה"ד, מצאתי להתייחס אליה, בשני נושאים, האחד הנו **בשאלת הזיכרון**, והשני הוא בשאלת **השפעתה של הפוסט טראומה** ממנה הנאשם סובל על התנהגותו, כשתקף שתי נשים.

כפי שיובהר, אני חולקת על כך שהנאשם מתמודד עם קשיים גופניים ואישיותיים לא פשוטים, ואולם בשתי נקודות אלה לא שוכנעתי בעמדת הפסיכיאטר המומחה.

144. חווה"ד נערכה על בסיס שתי פגישות של המומחה עם הנאשם. בחקירתו הנגדית של המומחה הובהר כי הנאשם לא הציג בפני המומחה גרסה עובדתית כלשהי, וכי חווה"ד ניתנה רק על סמך נתונים והתרשמות מקצועית (עמ' 417 ש' 8).

145. לשאלת התובע אם לדעתו הנאשם מהווה סיכון, ואם עלול היה, לצורך הדוגמא, לדקור אדם בליבו באירוע דומה של תאונת דרכים, המומחה השיב כי מדובר בשאלה קשה, וכי הוא חושב שהנאשם אינו מתכן להיות אלים, מודע לכך שלהרביץ זה לא טוב, ולא סובל מתקלה מוסרית (עמ' 419 ש' 8). אני סבורה כי מדובר בתשובה מוטה בחלקה, של עד הגנה, אשר אינה מסתדרת עם עובדות שהוכחו בראיות. אם תאונת דרכים קלה, כמו זו שהתרחשה עם קטיה בבוקר האירוע, הביאה, כפי שהמומחה טוען, להפעלת מנגנונים קיצוניים עקב מצב של PTSD, והביאה את הנאשם בהמשך לחבול חבלה קשה בנהגת בשל צפירה קלה, נראה כי המסקנה המתבקשת היא כי מדובר באדם מסוכן, אשר עלול לפעול באופן קיצוני מזה שבו פעל. הקביעה כי לנאשם אין תקלה מוסרית, אינה מסתדרת עם התנהגותו באירועים ובמיוחד בחקירה, שם לאורך ימי מעצר רבים הפגין התנהגות מגמתית ותוקפנית, אפילו קרת רוח.

146. כשנשאל אם עיין בחומר החקירה, ומה עמדתו לגבי ניסיון ההימלטות של הנאשם לחו"ל, השיב המומחה כי לא עיין בחומר החקירה, וכי מפי הנאשם שמע שהוא התכוון לנסוע לחו"ל עם בת זוג, ולא דווקא התנהג כעברין נמלט (עמ' 422) סבורני כי עמדת המומחה אינה תואמת לא רק את הנתונים לגבי ניסיון ההימלטות של הנאשם, אלא גם את התנהגותו בהמשך. אני סבורה כי פעלתנותו של הנאשם, שרכש כרטיס מורכב למספר מדינות ביום האירוע, עשה מעשה ונסע לשדה התעופה, מוכיחה כי זכר היטב מה עבר עליו, ידע שהוא צפוי להיות מבוקש בשל עבירה שביצע, ותכן במידת מודעות גבוהה (להבדיל מדיסוציאציה) את התחמקותו. כשנתפס, הנאשם הוכיח מניפולציה וכוחנות, עוינות ומידת תחכום, בסירובו לכל שיתוף פעולה.

147. אני שוללת את האפשרות שהתנהגותו של הנאשם במשטרה, אשר תועדה בשתיים מתוך שלוש חקירות, ובשתי דגימות כפויות של חומר ביולוגי בגלל התנגדותו של הנאשם, קשורה בין היתר למצבו. אני שוללת כי

לנאשם בעיות מורכבות אשר משפיעות על אופיו ועל התנהגותו, אך המומחה לא צפה בחומרים אלה, ולא התרשם מהנאשם ישירות, אלא באותן שעות של פגישה. התנהגותו של הנאשם בחקירות אינה מנותקת, אינה חולמנית או מרוחקת, כפי שניתן לצפות ממי שחווה דיסוציאציה, אף אינה מצוקתית על פניה אף לא חרדתית, כפי שניתן לראות אצל קורבנות ה-PTSD. הנאשם לא רעד, לא הזיע, לא חווה תסמינים של התקף חרדה, אלא ניכרת, גם באירועי כתב האישום, וגם במהלך החקירה, התנהגות תוקפנית ותובענית. ההתנגדות לתת דגימה, הטענה שהנאשם אינו זוכר את כתובתו, האיומים על החוקר - אינם נראים כתולדה של אמנזיה דיסוציאטיבית, אף לא של PTSD, אלא דווקא נושאת קווים אנטיסוציאליים מודעים. המומחה לא התייחס לנתונים אלה עניינית ולא הכיר אותם כלל.

148. כשנשאל אם אינו רואה סתירה בין קביעותיו לגבי התנהגות בצל פוסט טראומה, לבין העובדה שהנאשם תקף את טלי, כשסבר שהיא עומדת לקרוא למשטרה, וזאת לאחר שקודם לכן דווקא שיתף פעולה אחרי תאונה קלה, והחליף פרטים עם הנהגת, השיב המומחה שוב כי הנאשם "מופחת כלים", אבל הבהיר כי אינו קובע שהנאשם פטור מאחריות פלילית (עמ' 425). אני סבורה כי התפרצות הנאשם על טלי כתגובה לכך שעלה עניין התלונה במשטרה, מצמצמת מאד את הסברה שהוא פעל בשל התפרצות PTSD, בעקבות התאונה הקלה עם רכבה של קטיה. כשגרם לתאונה, הנאשם לא עצר, עקף וניסה לברוח. בהמשך, לכאורה התעשת, התנצל בפני קטיה ונאות לתת מסמכים. רק בהמשך, התעוררה אצלו חמת זעם על טלי, כי סבר שהיא שוקלת לערב את המשטרה. נראה כי מאפיינים אחרים של הנאשם, ולא ה-PTSD, פעלו כאן, ואלה הם התוקפנות, האימפולסיביות, הנטייה לזעם וחוסר הסובלנות.

149. לחווה"ד לא צורף חומר קודם למעט ציטוטים חלקיים מחוו"ד פסיכודיאגנוסטית. בציטוטים אלה **לא מופיעה אבחנה של דיסוציאציה, אף לא של אמנזיה**. מוזכרים אמנם ליקויים בזיכרון ובריכוז, אך בינם לבין אמנזיה, שבמסגרתה נשכחים מאדם מספר ימים - הדרך ארוכה. הנאשם מטופל מאז התאונה הרשה שעבר, אילו אובחן טרם האירוע לגבי בעיות זיכרון קשות, או ניתוקי דיסוציאציה - היה צפוי שיציג זאת למומחה או לבית המשפט, אך הדבר לא נעשה.

150. כשנשאל איך מצליח אדם עם מגבלות כה קשות לתפקד וללמוד, השיב המומחה כי הדבר כרוך במאמצי על, בשל מוגבלות הנאשם (עמ' 426 ש' 27). כשנשאל אם ניתן לאפשר לדעתו לנאשם לנהוג, השיב בחיוב (עמ' 427 17). לשאלת התובע אם הנאשם מסוגל, חרף מגבלותיו, לזהות עצמו בסרט וידיאו, השיב המומחה כי הוא סבור שכן, וכשנאמר לו שהנאשם לא זיהה עצמו בחקירה בסרטונים, השיב שאולי יש לו גם בעיות ראייה (עמ' 429 ש' 14). סבורני כי תשובות אלה מותירות ללא הסבר מקצועי את הפער בין תפקודו הסביר של הנאשם כסטודנט, נהג רכב, וצעיר עצמאי, חרף ליקוייו, לכך שהציג עצמו במשפט ובחקירה כמי שאינו מסוגל לשותף פעולה כלל בגילוי האמת.

151. המומחה התבקש להתייחס לגישה מניפולטיבית של הנאשם בתשובותיו לשאלות, ואף נשאל אם יש אפשרות שהנאשם מתחזה בחלק מטענותיו. לשאלה זו ניתנה תשובה ארוכה ולא חד משמעית (עמ' 430 ואילך). מדבריו של המומחה עלה כי התחזות מאובחנת רק בהסתכלות לאורך זמן (עמ' 432 ש' 23), וכשנשאל

אם אשפוז לצורך הסתכלות עשוי היה לענות על שאלת ההתחזות, נמנע ממענה ברור אך לא שלל (עמ' 434 ש' 16). יוזכר שוב כי הנאשם סירב להירתם לאבחון או להסתכלות.

152. המומחה אישר כי לדעתו הנאשם מודע למגבלותיו, ויודע שיש לו בעיית אי שליטה, אם כי אולי לא באופן מלא (עמ' 438 ש' 32). לשאלת בית המשפט אישר המומחה כי אצל הנאשם גם נפגעה ככל הנראה היכולת לאמפטיה לזולת (עמ' 439 ש' 14). אני סבורה כי התנהגותו של הנאשם בפרשה זו מעידה על אישיות בלתי אמפטיית ותוקפנית, יותר מאשר מנותקת וטראומטית.

153. העד נשאל על סמך מה ביסס את קביעתו כי לנאשם, אדם צעיר ומתפקד, יש אמנזיה. לשאלת בית המשפט אישר כי הנאשם לא דיווח על אפיזודות קבועות של שכחה "בלאקים", אחרת היה רושם זאת (עמ' 441 ש' 30). ולא שכנע באבחנתו כי הנאשם אכן שכח, כפי שטען, אם יום האירוע.

154. גם אחרי עיון בחוות הדעת, והתרשמות מעדותו של המומחה, לא השתנתה דעתי לפיה הנאשם לא שכח שכחה מוחלטת את האירועים כפי שהוא טוען. אני קובעת כי טענה זו של הנאשם נטענה בכזב. באשר להשפעת פגיעתו הקשה ונכותו של הנאשם על התנהגותו, שוכנעתי, גם ללא עדות המומחה, ועוד יותר אחריה, כי סביר מאד שיש קשר בין הדברים, ואולם לא שוכנעתי כי מדובר במנגנון שהביא לתגובה דיסוציאטיבית פוסט טראומטית. הנאשם פגוע ראש, ומתמודד עם תוצאותיה ועם פגיעותיה של התאונה הקשה שעבר. פציעתו השפיעה השפעה מורכבת על תפקודו ועל אישיותו. על פי מה שהובא בפני, ככל הנראה, ולמרבה הצער, אחת ההשפעות של הפגיעה על הנאשם הנם במדדים גבוהים של תוקפנות, חוסר סובלנות, אי שליטה בכעס, שחיקת המוסר והיעדר אמפטיה לזולת, ואלה עומדים ברקע להתנהגותו.

סיכום

155. כפי שפורט בהרחבה בתחילת הכרעת הדין, בסעיף 5 שלעיל, נפרשה בפני תמונה ראייתית מגוונת ואמינה, אשר הוכיחה את אשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו, ללא ספק סביר.

הוכח כי הנאשם התנגש ברכבה של קטיה, עקף מימין, והמשיך בנסיעה מסוכנת - על בסיס זה אני מרשיעה אותו בעבירות **נהיגה בקלות ראש** - לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961.

הוכח נזק בשווי המצויין בכתב האישום לרכב של קטיה, כמופרט בסעיף 10 שלעיל. **ולפיכך הנאשם מורשע בהתנהגות הגורמת נזק** - לפי תקנה 21 (ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

הוכח כי הנאשם תקף את טלי בבעיטה כפי שפורט וכפי שצוין בסעיף 16 שלעיל, ואיים עליה - אני מרשיעה אותו לפיכך בעבירות **תקיפה סתם** - לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, **ואיומים** - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הנאשם, כפי שפורט בהרחבה גרם לשבר באפה של טובה, המהווה "חבלה חמורה" כפי שפורט בסעיף 31

שלעיל כשתקף אותה כמיוחס לו, ואף גרם לחבלות ברכבה. אני מרשיעה אותו לפיכך בעבירות של **חבלה חמורה** - לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **והיזק לרכוש במזיד** - לפי סעיף 452 לחוק העונשין. הוכח כי הנאשם איים גם על החוקר סגס, על פי הפירוט שבסעיפים 72 ו-110 שלעיל, ולפיכך הנאשם מורשע בעבירת איומים נוספת.

אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ט' שבט תשפ"ג, 31/01/2023 במעמד הנוכחים.

רות שפילברג כהן, שופטת

ב"כ הנאשם: מבקשים ארכה קצרה כדי לגבש את עמדתנו לאחר לימוד הכרעת הדין.

ב"כ המאשימה: מסכימה לדחייה ומצטרפת לבקשה.

הערת בית המשפט: הנאשם יצא מהאולם והסניגור לא מאתר אותו, הסניגור מתבקש לעשות מאמץ כדי שהנאשם יהיה נוכח בזמן קביעת התאריך לטיעונים לעונש.

הערת בית המשפט: הנאשם חזר לאולם בית המשפט.

החלטה

נקבע לטיעונים לעונש ליום 09.2.2023 שעה 08.30.

הנאשם מוזהר כי עליו להתייצב לכל הדיונים, אם לא יתייצב יהיה חשוף לצו הבאה והוצאות.

ניתנה והודעה היום ט' שבט תשפ"ג, 31/01/2023 במעמד הנוכחים.

רות שפילברג כהן, שופטת

הוקלד על ידי עטייאת עתאמנה